

PHDR. NIKOL VOLKOVÁ, PHD.
University of Presov (Slovakia)

Administrative worker, mediator /unregistered/ and lecturer. Research interests: mediation, communication, media and society, family, youth, alternative communication, social and interpersonal communication, communication skills.

E-mail: nikol.volkova7@gmail.com

PADRE PIO FROM PIETRELCINA
Páter Pio z Pietrelciny

DOI: DOI: <https://doi.org/10.62266/PK.1898-3685.2025.37.14>

Úvod

Predkladáme krátke fakty, ktoré zachytávajú a uvádzajú pátrovo stigmatizovanie, schopnosti bilokácie, elevácie, čítanie vo svedomí a iné nadprirodzené mystické javy. Niektorí ľudia vnímajú dané javy ako senzáciu, u iných vyvolávajú údiv, ďalší sa utvrdzujú v presvedčení, že Boh pôsobí zázračne. Zámerom je nahliadnuť do pátrovho vnútra. Spoznávanie jeho života v modlitbe. Jeho prežívanie modlitby, stretávanie sa s Bohom. Postava sv. Pia z Petrelciny, ktorého milióny katolíkov aj neveriacich poznajú pod menom Páter Pio, sa týči ponad druhú polovicu 20. storočia ako maják viery, svietiaci v tmách moderného sekularizmu a bezbožnosti. Páter Pio sa stal symbolom hlbokkej katolíckej zbožnosti v dobe, ktorá vieru odmietala.

Pre moderný svet, ktorý odmieta Božiu vládu nad stvoreným svetom, boli jeho stigmatizované ruky, zázraky vykonané prostredníctvom neho, tajomné poznanie ľudských duší, ich hriechov a bolesti predmetom pohoršenia, posmechu a odmietania. Svet sa snažil zázraky spojené s Pátrom Piom zaškatuľkovať a uzamknúť do svojich obmedzených vedeckých pohľadov, v ktorých niet miesta pre milujúceho Boha a jeho lásku k ľuďom. Jeho viera nebola katolícka. A to katolícka v tom najlepšom slova zmysle, čiže nemenná vo svojich pravdách a univerzálna. Páter Pio sa skutočne mohol vo svojom habite zjaviť v hociktorom období dejín katolíckej Cirkvi a nikde by nepôsobil neprimerane. Pokiaľ tak pôsobil na moderných ľuďoch, tak je to skôr svedectvom o nich ako o ňom. Z tejto katolíckej univerzálnosti a hlbokého zmyslu pre Tradíciu viery vyrastal u neho odpor urýchlenným novotám, k lacnému prispôbovaniu sa modernému svetu a sentimentalizmu vo viere. Jeho viera bola pevná, náuka nerozriedená a nároky, ktoré kládol na seba, ale aj na ľudí, vysoké. Pochopil, že všetci kresťania katolíci sú volaní nebeským Otcem ku svätosti.

A to je aj dôvod, prečo chceme v pár riadkoch predostrieť žiarivý a nasledovniahodný vzor svätosti a cnosti. Nechceme o Pátrovi Piovovi písať z dôvodu senzáciečnosti, ktorá často vedie ľudí tohto sveta k tomu, aby sa zaujímali o zázraky len zo zvedavosti bez toho, aby v nich videli pokyn na zmenu vo svojom živote. Je našou nádejou, že čitatelia budú vidieť v Pátrovi Piovovi jedného z tých svätých pútnikov v slzavom údolí sveta, ktorí, vďaka Božej milosti a skrze svoju vieru a lásku, nám osvecujú cestu k večnej blaženosti. Najväčším zázrakom Pátra Pia nebola jeho stigmatizácia, či schopnosť bilokácie, ale jeho láska k nášmu Spasiteľovi, ktorá sa obzvlášť výrazne prejavovala pri slúžení obety svätej omše. Je to úcta k Najsvätejšej sviatosti, dôstojnosť svätej liturgie a ukotvenosť v tradícii. Potrebné je nasledovať svätého Pia na jeho ceste životom, aby sme mohli kráčať na ceste do nebeskej slávy. Nech jeho posolstvá sú odkazom pre ľudí, ktorí ich môžu ponúknuť vo svojich rodinách, medzi priateľmi a zbožnými veriacimi.

1. V Pietrelcine

Páter Pio (vlastným menom Francesco Forgione) sa narodil v Pietrelcine 25. mája 1887 v chudobnej roľníckej rodine Graziovi a Giuseppine de Nunzio Forgionovcom. Pietrelcina je malé mestečko v južnom Taliansku v provincii Benevento v regióne Kampánia. Jeho názov pochádza z latinských slov *petra* (kameň) a *pucina* (malá). Mesto je malé, a keby sa v ňom nenarodil Páter Pio, tak by zrejme aj ostalo bezvýznamné. Páter Pio bol v poradí piatym z ôsmich detí. Dňa 26. mája bol hneď pokrstený v Kostole svätej Anny, nakoľko bol veľmi slabý. Dostal meno Francesco, pretože jeho matka Giuseppina bola veľkou ctiteľkou sv. Františka z Assisi. Stalo sa tak v kostole *Santa Maria degli Angeli*¹.

Rodičia boli chudobní, jednoduchí ľudia. Ich vieru živila horlivá modlitba. V takejto atmosfére chudoby a prostej nábožnosti vyrastal budúci františkán kapucín. Bol citlivým a jemným dieťaťom. Bol veľmi zbožným, už ako chlapec sa chcel stať kňazom. Pre slabé zdravie musel prerušiť školu. Rodičom vravieval, aby si o neho nerobili starosti². Mal jemnú, ústupčivú, skôr utiahnutú a skromnú povahu. So súrodencami sa hral a modlil. Mal vo zvyku často kresliť po zemi krížiky, alebo ich skladať z malých drievok. Ako všetky deti v chudobných roľníckych rodinách i on musel od šiestich rokov pomáhať, v čom bolo treba³. Chudoba, ktorá v meste a doma vládla, prinútila otca Grazia Forgiona odísť za chlebom v roku 1897 do Severnej Ameriky. Amerika ponúkala množstvo pracovných miest⁴. V tom istom roku Francesco Forione dovŕšil desať rokov a po starostlivej príprave pristúpil k prvému svätému prijímaniu. Hlboko prežíval šťastie prameniace zo zjednotenia s Kristom. Následne už o dva roky 27. septembra, prijal sviatosť birmovania od monsignora Donata Mariu Dell'Olio, beneventského arcibiskupa. Cítil sa vtedy ako dospelý kresťan, ktorý sa díva na svet očami viery⁵.

Matka sa napriek chudobe postarala o synovo vzdelanie. Čím bol Francesco starší, tým bolo jasnejšie, že učitelia Saginario a Scocca už k jeho vzdelaniu nestačia. Od roku 1898 do polovice 1902 študoval Francesco stredoškolské učivo u dvoch ďalších súkromných učiteľov. Najprv u dona Domenica Tizzaniho a potom u učiteľa Angela Caccavu. Rodičia, ktorí podporovali Francescove snahy a túžby stať sa kňazom, mu vzdelávanie platili. Na učenie využíval každú voľnú chvíľku, chcel byť vzdelaný. Študoval aj na gymnáziu, kde ho učil Angelo Caccavo, zbožný a známy človek, ktorý tridsať rokov učil mládež z Pietrelciny a okolia⁶. Caccavo bol svojim mladým študentom nadšený a povedal pani Forgionovej (Francescovej matke): „*Francesco je veľmi bystrý. Čoskoro príde čas, keď bude on vyučovať mňa.*“ V tej chvíli bola na svojho syna veľmi hrdá⁷.

V roku 1902 nastal v živote 15-ročného Francesca ďalší dôležitý okamih. Na Francesca urobil veľký dojem mladý kapucín, brat Camillo, ktorý putoval po okolí a prišiel aj do Pietrelciny a zbieral milodary pre kláštor. Páčil sa mu jeho hnedý habit a zaujal ho rozhovor o živote zasvätenom Bohu, o potrebe odriekania, o vernosti Boha a o pokání. Tento rozhovor mu hlboko utkvil v pamäti a silne zapôsobil na jeho ďalší život. Jeho povolanie dozrievalo pred Oltárnou sviatosťou, kde sa často a ochotne zdržiaval a predkladal Kristovi všetky svoje záležitosti. Jeho rozhodnutie bolo krátke a jednoznačné, že vstúpi do rádu brata Camilla. Následne od provinciálu kapucínov prišla negatívna odpoveď z dôvodu nedostatku miest. Jeho odpoveď znela pokojne: „*Počkám!*“ Po zrelej úvahe sám napísal žiadosť a pokojne

¹ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, B., *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 11–12.

² Porov. S. Tarsycjusz, *Blahoslavený Páter Pio*. Lúč, Bratislava 1999, s. 3-5.

³ Porov. E. Macák, *Muž s ranami*. Don Bosco, Bratislava 2002. s.15-16.

⁴ Porov. S. Tarsycjusz, *Blahoslavený Páter Pio*, Lúč, Bratislava 1999, s.3-5.

⁵ Porov. M. Stanzione, *Páter Pio a očistec*, Zachej.sk, Košice 2016, s.161.

⁶ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s.14-15.

⁷ E. D. Bertanzetti, *Páter Pio*, Serafin, Bratislava 2004. s. 25.

čakal na odpoveď. Vytúžená odpoveď prišla, bol prijatý do rádu kapucínov v Morcone. O povolenie vstúpiť do kláštora požiadal svoju matku, keďže otec bol vtedy v Amerike. Dňa 6. januára 1903 sa lúči s blízkymi a odchádza na svoju novú cestu životom. Je presvedčený zjavením o svojom budúcom živote. Smútok v matkiných očiach chlapcovi však prezradil, ako veľmi jej bude chýbať. Vedel však, že matka prežíva pokoj. To isté pociťoval aj on. Veril, že Boh jeho matku aj rodinu uteší a postará sa o nich. Hlboko v jeho srdci pokračoval neľútostný zápas. Jeho túžba stať sa kňazom bojovala s túžbou ostať doma a pomáhať matke s rodinou. No on pociťoval Božie volanie, aby vstúpil do kláštora kapucínov, do františkánskej rehole. To však znamenalo podriaďiť život žitiu v kláštore. Tam sa naučí životu, aký vedú duchovní a pripraví sa na večné sľuby chudoby, čistoty a poslušnosti. Neskôr bude vysvätený za kňaza a celý svoj život zasväťí modlitbe a službe blížnym. Keď takto v mysli uvažoval o týchto veciach, vzdialenosť medzi Pietrelcinou a kláštorom, ktorý sa nachádzal v meste Morcone, sa mu videla byť čím ďalej, tým väčšia⁸.

2. Rehoľník

Francesco Forgione vstúpil do noviciátu františkánskeho rádu kapucínov v neďalekom Morcone, ktorý si sám vyhladol. Kapucíni sú jednou z troch vetiev františkánskeho rádu. Nie sú to klasickí mnísi, uzavretí klauzúrou v kláštoroch. Sú to brátra – bratia⁹ a na prelome 19. a 20. storočia bežne putovali po Taliansku a zbierali milodary¹⁰. Kapucíni boli založení v Taliansku roku 1528 ako nezávislá skupina františkánov, aby obnovili pôvodnú interpretáciu rehole, ktorú napísal roku 1209 svätý František z Assisi. Dnes tvorí takmer 13 000 a viac kapucínov štvrtý najväčší rád kňazov a bratov na svete. Kapucíni nie sú mnísi. Mních je človek, ktorý je natrvalo zaradený do svojho kláštora¹¹. Francesco tam po rekolekciách odovzdal svetský odev a dostal rehoľné rúcho na znamenie pretrhnutia pút so svetom. Dostal aj rehoľné meno Pius, podľa svätého pápeža Pia V. (1504 – 1572), ktorý sa stal pápežom v roku 1566¹².

V San Elia a Piasini v roku 1904 skončil brat Pio gymnázium a začal filozofické štúdiá. Následne v teologickom štúdiu pokračoval v Montefuscu. Roky svojich štúdií strávil v rozličných kapucínskych kláštoroch beneventského kraja. Najmä štúdiu teológie sa venoval s veľkým záujmom a priam s oddanosťou. Ved' kontemploval o svojom Bohu, o svojom Milovanom. Obohacoval si nielen rozum, ale láskou krmil i srdce a myseľ¹³. Večné sľuby brat Pio zložil 27. januára 1907, keď sa stal plnohodnotným rehoľníkom kapucínom. V tom istom roku 9. októbra sa vracia späť do San Marco la Catola, aby absolvoval skúšku z filozofie. Za krátky čas sa sťahuje do Serracaprolly kvôli štúdiu teológie pod vedením pátra Augustína zo San Marco in Lamis (Foggia). V novembri v roku 1908 už pokračuje vo svojich teologických štúdiách v Monte Fusco a 19. decembra v Benevente brat Pio prijíma nižšie svätenia a o dva dni neskôr rád subdiakonátu¹⁴.

Dňa 10. augusta 1910 brat Pio prijatím kňazskej vysviacky stal sa pátrom Piom. Vysvätený bol v katedrále v Benevente v prítomnosti matky, príbuzných a známych. Otec bol v tom čase preč, tentoraz v Južnej Amerike. Primičnú svätú omšu v rodnej farnosti slúžil 14.

⁸ Tam, s. 29-30.

⁹ brátra: fráter – brat; laik; nevysvätený rehoľník. Je to rehoľník (rehoľný brat), ktorý nie je kňazom ani diakonom.

¹⁰ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s.18.

¹¹ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s.22.

¹² Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 18.

¹³ Porov. E. Macák, *Muž s ranami*, Don Bosco, Bratislava 2002, s. 18-19.

¹⁴ Porov. M. Stanzone, *Páter Pio a očistec, Zachej*, Košice 2016, s. 162.

augusta v roku 1910. Na túto výnimočnú udalosť prišli takmer všetci obyvatelia Pietrelciny¹⁵. Sľubmi sa stával riadnym členom svojho bratstva. Sľubmi chudoby, čistoty a poslušnosti sa mladý rehoľník úplne zasvätil Kristovi, jeho láske. A tú lásku mu bude po celý život dokazovať i tým, že bude milovať blížnych či už v živote skrytom, alebo apoštolsky činnom, veď podstatné a krásne v rehoľnom živote je stále si uvedomovať, že Boh je živý, je láska a volá človeka, aby sa mu celkom odovzdal. A dávať sa potom i ľuďom ako sa im on dával. Do posledného dychu chce milovať Boha a ľudí, a potom ich mať rád aj vo večnosti. Láska akú nás učil Ježiš, má dve ramená: jedným objíma Boha a druhým človeka¹⁶.

V októbri v roku 1911 Páter Pio sa presťahoval do Venafrá a podrobil sa lekárskeym prehliadkam v Neapole. No jeho zdravotný stav stále kolísal. Boli obdobia, keď bol Páter Pio nesmierne chorý, vzápätí však takmer zázračne vyzdravel. Páter Agostino, ktorý bol v úzkom kontakte s Pátrom Piom, si písal denník, z ktorého, vďaka tomu, že sa zachoval, dnes bádatelia čerpajú väčšinu materiálov o živote Pátra Pia. Takisto jeho spolubratia zozbierali 1377 listov úzko súvisiacich s jeho životom (nejde o listové odpovede Pátra Pia jeho duchovným deťom a ľuďom, ktorí žiadali Pátra Pia o radu, tie predstavujú skupinu listov s odpoveďami). Za písomné informácie o Pátrovi Piovovi vďačíme okrem pátra Agostina aj pátrovi Benedettovi, s ktorým Páter Pio veľa konzultoval o teologických témach a problémoch. Páter Benedetto neskôr napísal, že práve láska a vášeň ku Kristovi a Eucharistia bola hnacou silou kňazstva Pátra¹⁷.

Roku 1914 vypukla prvá svetová vojna. Svätému Piovovi X. na Petrovom stolci vojna vyhasí životný dych v prvých týždňoch. Taký smútok nevládal uniesť. Roku 1915 do vojny vstupuje aj Taliansko. Páter Pio oznamuje: „*Musíme prejsť i touto strašnou situáciou, akú vlast' dosiaľ nezažila.*“ Páter Pio nenávidel nenávisť, pretože on svoje srdce oddal láske. Zdvojnásobil svoje modlitby. Čím väčšie sú hrôzy, tým viac verí, prosí, obetuje a miluje. Kresťan s nedostatočnou vierou pri hrôzach v živote skôr pochybuje, skôr stráca vieru a otupieva. Silou-mocou chce Bohu diktovať svoje riešenie ako najlepšie, a jeho riešenie vyhlasuje otvorene alebo skryto za nedobré. A div, že vo vášnivej bezmocnosti nepripisuje takmer Bohu vinu za všetko, hoci vie, že Boh je Láska a Pokoj. Proti ľuďom, čo rozpúťali vojnu, sa ani tak neobracia. Chcel by mať Boha ako záprah, ktorý ho musí ťahať z jeho havárií, aby mohol zajtra havarovať ešte viac. Páter Pio na zúfalstvo sveta odpovedá opačne, novou modlitbou a obetou. A aby mohlo byť tej obety naozaj veľa, dostáva takzvané neviditeľné stigmy¹⁸.

Pre podlomené zdravie žil páter Pio v rokoch 1911 – 1916 v rodnom meste. Medzi rokmi 1915 a 1918, teda počas prvej svetovej vojny, ho opakovane povolávali do armády a zakaždým ho prepustili, lebo zdravotný stav mu neumožňoval vykonávať vojenskú službu. Páter Pio nebol na fronte a predsa bol celý svoj život svojím spôsobom vojakom bil sa o duše – modlitbou a svojimi rukami. Definitívne ho prepustili z armády ako invalida a určili mu malú penziu. Ale Kristus ho neprepúšťa, On mu ešte len chystá nové fronty. V roku 1916 rehoľní predstavitelia preložili pátra Pia do kláštora v San Giovanni Rotondo. Plnil tam úlohu duchovného vodcu chlapcov, ktorí sa pripravovali na rehoľný život. Voči chovancom bol mierny a bezprostredný. Zúčastňoval sa rozhovorov a rozprával zaujímavé príbehy, vymieňal si informácie a dojmy na rôzne témy. Všetci v jeho okolí ho mali radi a obdivovali ho¹⁹.

Páter Pio sa 13. mája 1918 usadil v San Giovanni Rotondo. Zostal tam až do svojej smrti až do roku 1968. Tie dátumy sú veľmi významné nielen preto, že zaznamenávajú

¹⁵ Porov. S. Tarsycysz, *Blahoslavený Páter Pio*, Lúč, Bratislava 1999, s. 10-11.

¹⁶ Porov. E. Macák, *Muž s ranami*, Don Bosco, Bratislava 2002, s. 17-18.

¹⁷ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Páter Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s.23-24.

¹⁸ Porov. E. Macák, *Muž s ranami*, Don Bosco, Bratislava 2002, s. 27-28.

¹⁹ Porov. S. Tarsycysz, *Blahoslavený Páter Pio*, Lúč, Bratislava 1999, s. 10-11.

udalosti v jeho živote, ale aj preto, lebo od 13. mája 1918 nikdy neopustil mestečko San Giovanni Rotondo. Je to slnkom vysušené mestečko, zastrčené v horách na polostrove Gargano, z ktorého je taký krásny výhľad na záliv Manfredonia a na Jadranské more, že sa vám zatajuje dych. Mestečko akoby bolo zasadené priamo do stredu Garganského pohoria, vysokého asi tisíc metrov, v ktorom sa vždyzelené rastliny a zopár stromov, vrhajúcich tieň zo všetkých síl, snaží zachytiť koreňmi medzi skalami. Keď tam Pio prišiel prvý raz, žilo tam necelých tritisíc obyvateľov. Dnes je to dvadsaťtisícové mesto (27 156 obyvateľov v roku 2017 uviedol Národný štatistický úrad ISTAT – Taliansko). Leží asi dvadsať kilometrov od Foggie a štyridsať kilometrov od Manfredonie. Názov mesta by sme mohli preložiť ako Svätý Ján v Rotunde. Jeho patrónom je svätý Ján Krstiteľ alebo po taliansky *San Giovanni*. „Rotondo“ je spomienka na obdobie Rímskej ríše, keď tam postavili chrám pohanskému bohovi Jánusovi. Chrám bol postavený do kruhu, aby v ňom mohol prebývať boh s dvoma tvármi, z ktorých jedna hľadela podľa všetkého do minulosti a druhá do budúcnosti. Kostol a kláštor tam postavili v roku 1616 a zasvätili ho milostivej Panne Márii, *Santa Maria delle Grazie*. Keď kláštor, ktorý obývali kapucíni, znovu postavili v roku 1692, mal iba tri miestnosti. Ten istý starý kláštor stojí ešte aj dnes, i keď sa k nemu už tri razy pridávali ďalšie časti. Teraz v ňom môže bývať asi dvadsať kňazov a bratov. V roku 1959 pristavili k starému, ale menšiemu kostolu nový kostol. Pobožnosti sa ešte vždy slúžia v obidvoch kostoloch²⁰.

Páter Pio 20. septembra 1918 v kláštornej kostole v San Giovanni Rotondo počas rozjímania pod krížom o Kristovom umučení a smrti prosil o milosti, aby mohol spoluprežívať Kristove utrpenia. Vtedy získal päť viditeľných stigiem. Trvalé prijatie stigiem ukrižovania v jeho rukách, nohách a boku. Najprv sa objavila rana na boku už 5. augusta 1918, ostatné 20. septembra. Stigmatizácia je milosť daná od Boha pre dobro iných ako „úplná“ a „vonkajšia“ rana lásky²¹. Iba málo ľudí si uvedomuje premenu, ktorú Boh robil v duši tohto mladého kňaza. Ostrá bolesť, ktorá ho sprevádzala sa nevytratila, no musel ju prežívať za istých okolností a aj určité dni. Každé vlákno jeho bytosti spaľoval oheň. Zmocnil sa ho vnútorný zmätok, ktorý sa v ňom odohrával, a ktorý prežíval v tejto chvíli. Chcelo sa mu kričať a plakať. Bol úplne slabý a nemal sily, ktorá by sa vyrovnala jeho vôli. Cítil sa, akoby mal zomrieť. Prosil o slovo útechy uprostred tohto mora krutej a ostrej horkosti. Nezostávalo mu nič iné, len nechať tento nárek vystúpiť k Božiemu trónu. V najhlbšom vnútri duše cítil ranu, ktorá je ustavične otvorená, ktorá mu spôsobuje neutíchajúcu bolesť. Láska pátra Pia k Bohu a Božia láska k nemu, sa tridsať rokov ozývala hlasno a jasne cez súzvuk nesúzvuk v jeho živote²². Trpel ako málokto, ale súčasne miloval ako málokto. Miloval a chcel milovať. Láska k Bohu a ľuďom je božská sila, len Boh ju môže dať. Ale čím viac ju Boh dáva, tým viac ju musí chcieť i človek. A čím viac si ju človek žiada, tým viac dáva i Boh. Už sama túžba a prosba o Božiu lásku je láskou, je Božím darom, ktorý kvitne na strome našich túžob a z nás²³.

Modlil sa s nimi, bol im k dispozícii v spovednici, radil im. Pretože prichádzali početné zástupy veriacich, pomáhali mu aj iní rehoľní kňazi. Rástol počet prístupujúcich k svätému prijímaniu. Ustavične im zdôrazňoval, aby žili podľa učenia Pána Ježiša. Vravel: „*Pokoj je odrazom Boha, preto ho nemôžeme mať v sebe, ak vaša duša nie je v súlade s Bohom.*“ Od svojej mladosti poznal Pio utrpenie, chudobu, hlad i choroby. Vďaka tomu vedel pochopiť a súcítiť s utrpením iných. Často hovoril: „*Láskavý človek ponúka svoje utrpenie Bohu a Boh ho poteší.*“ Po celý život páter Pio pokojne slúžil Bohu, nehľadiac na rany, sústavnú únavu, choroby a neprestajnú kritiku, ktorá sa naňho valila. Okrem dennej svätej omše a spovedania podporoval aj miestne projekty, ako bol poobedňajší program pre školopovinné deti

²⁰ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 44-45.

²¹ Porov. M. Stanzione, *Páter Pio a očistec, Zache*, Košice 2016, s.55.

²² Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 48-52.

²³ Porov. E. Macák, *Muž s ranami*, DonN Bosco, Bratislava 2002, s. 27-29.

zamestnaných rodičov, krajčírka škola pre chudobných a útulok pre vojnové siroty. Lutoval chorých, ktorí si nemohli dovoliť lekárske ošetrovanie, preto prerobil jednu starú budovu neďaleko kláštora na nemocnicu. Isteže, nebola to tá veľká, moderná nemocnica, o ktorej sníval, no zatiaľ musela stačiť. Hovoril: „*Pane, ja jednoducho nedokážem len tak sedieť a pozerat' sa, ako ľudia trpia, musím pre nich niečo spraviť*“²⁴. S pomocou niekoľkých lekárov starý kláštor klarisiek prestavali na nemocnicu, ktorú zasvätili svätému Františkovi. Boli v nej dve izby s dvadsiatimi lôžkami, operačná sála a pomocné miestnosti. Nemocnica, ktorú otvorili v roku 1925, bola malá, ale pre potreby malého mestečka San Giovanni Rotondo a pre jeho okolie vystačila²⁵.

Keď sa rozšírila zvesť, že sa zjavili stigmy, katolícka Cirkev nezačala hneď spievať „Aleluja“ a nenechala rozozvučať kostolné zvony. Katolícka Cirkev je *múdra stará matka* so skúsenosťami, ktoré siahajú takmer dve tisícročia do minulosti. Ak má Vatikán rozhodnúť o tom, či sa má zisťovať pravdivosť existencie stigmiem, alebo ak sa žiada uznanie zázrakov, na úrovni Vatikánu vyšetruje takéto prípady Svätá kongregácia pre doktrínu viery, predtým nazývaná *Svätý úrad*²⁶.

V tom čase pápež Pius XI. (1922 – 1939) a celý Vatikán spozornel rovnako ako vždy v minulosti, keď sa objavili informácie o svetských či cirkevných osobách, ktoré sa vymykali normálu. Z Vatikánu zavítali do San Giovanni Rotondo vaticánski odborníci a následne uzrelo svetlo sveta rozhodnutie, aby Páter Pio, pokiaľ sa situácia nevyrieši, neslávil verejne sväté omše. Páter Pio mohol v súkromí sláviť len jednu svätú omšu v skorých ranných hodinách, nesmel hovoriť o svojich stigmách a ani ich ukazovať. Bola mu zakázaná korešpondencia nielen s pátrom Benedettom a pátrom Agostinom, ale nesmel si písať s nikým²⁷.

Odborníci z Vatikánu sa začali venovať skúmaniu stigmiem Pátra Pia. V roku 1923 kongregácia Posvätného Oficia vydala vyhlásenie, podľa ktorého sa prípadom stigmatizácie Pátra Pia z Pietrelciny v San Giovanni Rotondo a jeho preskúmaním bude potrebné zaoberať oveľa dlhšie. V tejto súvislosti Vatikán preventívne zvažoval aj možnosť, že presunie Páter Pia zo San Giovanni Rotondo niekam ďaleko na sever Talianska. Keď sa túto skutočnosť dozvedeli veriaci, strhli sa v San Giovanni Rotondo nepokoje. Ľudia sa búrili a nechceli pripustiť, aby ich obľúbeného kňaza presunuli inam. Aby sa situácia upokojila, mohol Páter Pio opätovne začať slúžiť sväté omše. V auguste 1923 slúžil verejnú svätú omšu na námestí, obyvatelia San Giovanni Rotondo sa upokojili a nepokoje veriacich boli zažehnané. Ich milovaného kňaza im nevzali²⁸.

Takéto snahy o premiestnenie Pátra Pia sa uskutočnili aj v rokoch 1931 – 1934. Páter opätovne dostal zákaz sláviť verejné sväté omše. Od roku 1931 sa stiahol a žil v kláštornej izolácii. Mal obmedzený kontakt s verejnosťou, mal určený presný čas, kedy môže slúžiť svätú omšu, čas na štúdium, popoludňajšie a večerné modlitby. Páter spomínanými zákazmi veľmi trpel. Ale aj tentoraz zaúradovali ľudia a začali nepokoje. Nakoniec pápež Pius XI. zmenil svoj postoj voči Pátrovi Piovi a od roku 1934 sa už mohol vrátiť ku všetkým povinnostiam katolíckeho kňaza.

Páter Pio kládol na svätú omšu nesmierny dôraz a trvala aj dlhšie. Po čase prišiel z Vatikánu príkaz, aby Páter Pio slávenie svätých omší skrátil. Keďže bol poslušný a proti cirkevnej vrchnosti sa nikdy nebúril, skrátil svätú omšu na 1,5 – 2 hodiny. Väčšinu dňa strávil

²⁴ E. D. Bertanzetti, *Bohatý na lásku. Život pátra Pia*, Dobrá kniha, Trava 2001, s. 49-52.

²⁵ Porov. S. Tarsycjusz, *Blahoslavený Páter Pio*, Lúč, Bratislava 1999, s. 10-11.

²⁶ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 69.

²⁷ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Páter Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 26.

²⁸ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Páter Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 27-28.

pri oltári a v spovednici. Postupne sa stal natoľko známym, že spolubratia museli vypracovať poradovník pre tých, ktorí sa chceli u Pátra Pia vyspovedať. Ľudí priťahovala jeho prísnosť a nekompromisnosť počas spovede. Uvádza sa, že tých, ktorí prišli do spovednice a nespovedali sa poriadne, prípadne niektoré hriechy chceli zamlčať, nemilosrdne vyhodil²⁹.

Páter mal zvláštnu schopnosť a s Božou pomocou dokázal ľudí vyburcovať. Ak niekoho vyhodil zo spovednice a duchovne ním otriasol, vždy za ním poslal svoje modlitby a požehnania, pričom čakal, kedy sa vráti. Väčšina tých, ktorí prešli touto skúsenosťou, prežila bolestnú konverziu, následne radikálnym spôsobom zmenila svoj život a jeho hodnoty³⁰.

V roku 1938 otriaslo mestečkom San Giovanni Rotondo zemetrasenie. Keď skončilo, Pio s úzkosťou pozrel z okna. To, čo zbadal, mu vyrazilo dych. Zemetrasenie vážne poškodilo starú budovu, ktorú premenil na nemocnicu. Vedel, že už sa nebude dať opraviť. Pio sa rozhodol prosiť o dary na stavbu novej nemocnice. Nazve ju „*Domom na úľavu v utrpení*“. Mnohí sa nad touto jeho myšlienkou zasmiali, pretože ju chcel postaviť uprostred kamennej pustatiny. No Pio bol presvedčený, že Boh si želá, aby sa v San Giovanni Rotondo postavila nemocnica. Aj navzdory posmievačom začal opäť snívať svoje plány. Keď sa ľudia po celom svete do počuli o tomto nemocničnom projekte, zaplavili kláštor darmi. Jedného dňa počas spovedania začul Pio zvonku ruch. Prví robotníci sa práve chytili krompáčov, vrtačiek a trhavín a začali na kamennom podlaží neďaleko kláštora pripravovať základy pre novú budovu. Rád sníval o nemocnici, ktorá sa raz bude týčiť nad kamenistou krajinou. Veril, že prinesie úľavu i zdravie trpiacim. Spomínal si, ako jeho matke zomreli dve deti a vedel, koľko detí na svete zomiera pre nedostatočnú lekársku starostlivosť. Dom pre úľavu v utrpení privíta každého – mladého i starého, ale hlavne chudobného³¹. Dňa 7. októbra 1946 uprostred cvendžania krompáčov a výbuchov trhavín zomieral v San Giovanni Rotondo Pio v otec. Pán Forgione prišiel, aby bol blízko pri svojom najmladšom synovi. Pio bol pri ňom a odprevádzal ho do večnosti. Spomínal si, čo všetko jeho otec obetoval, aby sa on mohol stať kňazom. Dlhé roky sa pretĺkal v Amerike, len aby zarobil peniaze a mohol poslať syna do školy. Bol mu za to veľmi vďačný. Aj napriek tomu, že mu zomrel otec, a že ho istí ľudia naďalej kritizovali, páter Pio odmietol zastaviť výstavbu *Domu na úľavu v utrpení*. Vedel, že musí poslúchať jemný Boží hlas. Hovoril: „*Ak nebudeš poslúchať Boha, nemôžeš prísť do neba*“. Konečne v roku 1956 robotníci stavbu *Domu na úľavu v utrpení* dokončili a na streche novej nemocnice zaviala červeno-bielo-zelená talianska vlajka. Páter Pio ďakoval Bohu pod krížom v kláštornej kaplnke. Ako vždy, aj teraz pripísal všetko Bohu. „*Ja neznamenam nič, ďakujte Bohu!*“ Zatiaľ, čo nemocnica hladko fungovala, páter začul v roku 1968 opäť v srdci Boží hlas. Pán si čoskoro povolá kňaza k novému životu vo večnosti³².

Zaujímavé je ešte uňho i to, že len čo dostal stigmy, jeho dovtedy slabé zdravie sa i napriek krvácaniu mimoriadne upevnilo. Je schopný hodiny a hodiny stráviť v úmornej práci v spovednici. Po stránke duševnej sa teší vzájomnej vyrovnanosti. Trpí, ale Boh ho naplňa i svojou útechou a on ju denne rozdáva stovkám ľudí. Je v ňom dokonalá rovnováha medzi telom a dušou, medzi mukou a radosťou. Je to preto, lebo vedel žiť v Bohu. A Boh – to je radosť, ale aj utrpenie³³. V ďalších publikáciách bolo by zaujímavé ešte detailnejšie venovať a rozobrať tému stigmy v dejinách, vlastnosti stigiem, stigmy a lekárska veda, Cirkev a stigmy. Cirkev pripúšťa jestvovanie pravých stigiem. Pokladá ich za mimoriadne Božie dary, charizmy, ktoré Boh dáva, kedy a ako chce, a chce nás tým akosi hmatateľne presvedčiť, že ma nás rád, aby sme mu verili a snažili sa ho milovať, i keď bývame slabí a hriešni³⁴.

²⁹ Tam, s. 28 – 29.

³⁰ Tam, s. 32.

³¹ Porov. E. D. Bertanzettiová, *Bohatý na lásku. Život pátra Pia*, Dobrá kniha, Trnava 2001, s. 53.

³² Porov. E. D. Bertanzettiová, *Bohatý na lásku. Život pátra Pia*, Dobrá kniha, Trnava 2001, s. 54.

³³ Tam, s. 47.

³⁴ Tam, s. 45.

3. Stigmy a Páter Pio

Slovo *stigma* je gréckeho pôvodu. V Grécku i starovekom Ríme označovalo žeravým železom vypálený znak. Vypaľovali ho otrokom-utečencom a na Východe všetkým otrokom. V stredoveku sa slovom stigma začali označovať rany, ktoré dostali niektorí ľudia na ruky, nohy a iné časti tela a pokladali ich za viditeľné znaky účasti na Kristovom utrpení a akoby zapálené znaky jeho lásky. Z evanjelií vieme, že Spasiteľ si ponechal päť hlavných rán svojho umučenia i po svojom zmrtvychvstaní. Vieme, ako sa napr. zastrájal apoštol Tomáš: „*Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neverím* (Jn 20,25)“. Teda oslávené a už nebolestné rany si Spasiteľ ponechal ako žiariace znaky svojej lásky, ako stigmy tejto lásky. Z dejín Cirkvi je nám známe, že niektorí milovníci Boží dostali na svoje telo bolestivé rany-stigmy, čosi, ako mal on pri svojom umučení. Títo ľudia sa vyskytujú v Cirkvi ponajviac od 11. storočia, keď sa úcta k umučenému Spasiteľovi začala prejavovať prevažne súcitnou láskou, kým v predošlých storočiach videli v Kristovom umučení predovšetkým jeho triumf nad mocou diabla. V dejinách Cirkvi poznáme stigmatizovaných aj pred 11. storočím, no nateraz sa o nich vie veľmi málo. Súcitnú lásku k umučenému Spasiteľovi šíri veľkí stredovekí kazatelia a spisovatelia. Je potrebné vedieť, že Cirkev ich na oltáre ako stigmatizovaných, blahoslavených a svätých povýšila predovšetkým pre ich hrdinsky svätý život. Stigmy u stigmatizovanej osoby sú ozajstnými ranami, t. j. porušením telesných tkanív, ktoré siaha niekedy hlboko do tela. Druhou ich vlastnosťou je, že sú spojené s nepredstaviteľnými bolesťami. Ich nositeľ sa cíti zavše ako zbičovaný, ako pribitý na kríž. Niekedy sa cíti úplne zničený a duševne zdrvený. Zaujímavé je, že bolesť tu nepochádza ani z choroby ani z rany spôsobenej človekom alebo úrazom. Stigmy aj krvácajú, niektoré stále, i keď nie vždy jednako, alebo v intervaloch. Krv tečie, alebo presakuje z rán bez ťažkostí, a to krv ako z tepny. Červená, jasná, tečúca. Jednou z najzávažnejších vlastností stigiem je, že ani sa nehoja, ale ani nehnisajú. Všetky ostatné rany u stigmatizovaných sa alebo hoja, alebo hnisajú ako všetky ľudské rany. Osud každej rany lekárska veda pozná už tisícročia. Každá sa alebo zacelí a ostane po nej jazva ako pečať, že oprava organizmu sa skončila, alebo sa nehojí, nastane infekcia, horúčka, bolesť, rozklad a v ťažkých prípadoch môže nastať i smrť. Pre stigmy tento prírodný zákon o hojení alebo rozkladaní sa rán akoby neplatil³⁵. Krátko po tom, ako sa Páter Pio v roku 1910 stal kňazom, sa na jeho tele začali v roku 1911 objavovať bolestivé fľaky, z ktorých sa neskôr vyvinuli stigmy. Išlo o päť rán, dve na rukách, dve na nohách a jednu na ľavej strane trupu, ktoré sa postupom času zmenili na stigmy. Tie potom sprevádzali Pátra Pia počas celého života³⁶.

Bolesť bola taká veľká, že to Páter Pio nevydržal a upadol do bezvedomia. Na miesto pribehli dvaja mnísi. Keď uvideli, čo sa stalo, odprevadili ho do jeho cely a uložili na lôžko. Chýr o kapucínskom kňazovi so stigmami, ktorý bojoval s démonmi, čoskoro prenikol nielen do celého Talianska, ale postupne aj za jeho hranice. O stigmách okamžite informovali provinciála i generálneho predstaveného rádu. Provinciál nariadil, aby Pátra Pia dôkladne vyšetril lekár, Dr. Luigi Romanelli. Ten po dvoch rokoch skúmania vydal nasledujúce stanovisko: „*Vedecký povedané, rany možno liečiť vhodnou liečbou. Ak sa neliečia, nastávajú komplikácie. Možno teda vedecky vysvetliť, že rany Pátra Pia? (...) Keď sú umyté v mojej prítomnosti nekontaminovanou vodou, pokryté obyčajnými vlnenými rukavicami či obyčajnými vreckovkami a umyté mydlom tej najvyššej kvality – nehnisajú, nevykazujú žiadne komplikácie, ale nie sú ani zjazvené?*“³⁷.

³⁵ Tam, s. 40-42.

³⁶ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Páter Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 34.

³⁷ Tam, s. 35.

Stigmy Pátra Pia sprevádzala veľmi príjemná vôňa fialiek alebo pomarančových kvetov. Stigmy spočiatku ho privádzali do duchovného zmätku, a preto nechcel, aby veriaci o jeho stigmách vedeli. Hoci ich nechcel ukazovať – ukrýval ich v rukaviciach bez prstov. Stigmy Pátra Pia skúmalo viacero odborníkov. Okrem spomínaného Dr. Luigiho Romanelliho, prednostu mestskej nemocnice v Barlette, ktorý stigmy opísal, vyslal Vatikán v roku 1919 doktora Amica Bignamiho, ktorý takisto zanechal lekársku správu o stigmách Pátra Pia. V roku 1919 uskutočnil lekárske vyšetrenie stigiem Pátra Pia na príkaz generála rádu kapucínov doktor Giorgio Festa. Aj on uviedol, že stigmy sú pre Pátra Pia príčinou duševných múk a ponížovania, pretože ako objekt podozrievania a nedôvery zo strany mnohých ľudí prežíval duševné utrpenie oveľa intenzívnejšie než fyzickú bolesť. Neprejavil ani radosť, ani spokojnosť a stigmy považoval za svoj kríž³⁸.

V roku 1924 doktor Festa skúmal opätovne rany Pátra Pia a nezistil žiadny rozdiel oproti predchádzajúcemu vyšetreniu. Rany boli presne také, ako ich predtým opísal: „*Päť rán Pátra Pia by bolo treba uznať ako skutočné a ozajstné anatomické poškodenie tkaniva. Ich nepretržitá existencia po dobu šiestich rokov od ich objavenia, ich zvláštne anatomopatologické vlastnosti, nepretržitý prúd červenej krvi so silnou vôňou, umiestnenie zhodné s časťami tela, za ktoré bol Kristus pribitý na kríži, to sú fakty, ktoré nenechajú nikoho na pochybách – azda okrem tých, ktorí nedokážu vystúpiť na výšiny náboženstva a viery*“³⁹.

Kompletná lekárska správa Dr. Festa bola zaslaná generálnemu kapucínskeho rádu, otcovi Josephovi Antoine de Persicetovi. V ďakovnom liste, ktorým odpovedal lekárovi, je veľmi zaujímavá pasáž: „*Prečítal som určený názor veľkej presvedčivej sily, ktorý ste mi poslali. Náš dobrý Páter Pio sa tam javí, aký v skutočnosti je. Bráni ho tam pred určitými hypotézami, ktoré namiesto toho, aby objasňovali zázračný stav, ktorý na jeho osobu zoslala Božia Prozreteľnosť, zatemňujú ho*“⁴⁰. Lekári sami dávali neskrývane najavo údiv nad stigmami. Záhadou pre nich boli aj ďalšie operácie, ktorým sa páter Pio podrobil. Rany po týchto operáciách sa zahojili normálne, ale stigmy sa nezahojili vôbec⁴¹. Pri zmienke o hypotézach, ktoré zatemňujú zázračný jav, mal otec Joseph Antoine de Persice-to na mysli Dr. Gemelliho, františkánskeho brata a veľkú autoritu v oblasti vtedajšej experimentálnej psychológie. Františkán Dr. Gemelli totiž tvrdil, že rany Pátra Pia neboli v nijakom prípade nadprirodzené, ale že sa objavili v dôsledku hystérie. Pritom je známe, že hystéria sa neprejavuje ranami ani poškodením tkaniva⁴².

Dr. J. Babinski, jedna z najväčších autorít v oblasti neuropatológie, tvrdí, že hystéria nikdy nespôsobuje poškodenie pokožky. J. Dejerine, ďalší špecialista v tejto oblasti, tvrdí, že spomedzi mnohých prípadov psychopatológie a neuropatie, s ktorými sa stretol v nemocnici Salpetriere, nikdy nevidel jediného človeka s krvácajúcimi ranami podobnými stigmám. Dr. Pierre Janet, slávny francúzsky neurológ, dosvedčil, že nikdy nevidela, ani nikdy nebol schopný vytvoriť prirodzené stigmy pomocou experimentu. Po rokoch otec Gemelli napokon uznal nadprirodzený pôvod rán Pátra Pia. Počas tohto obdobia skúmania sa doktor Festa stal horlivým podporovateľom Pátra Pia a zostal jeho verným priateľom až do smrti⁴³.

Rany na rukách a nohách Pátra Pia veľmi boleli. Keď sa ľudia, ktorí ho túžili vidieť, v tlačnici nechtiac dotkli jeho rúk alebo nôh, Páter Pio od bolesti často skríkol. Bolesti nôh boli obrovské, pomohli mu však špeciálne sandále, ktoré pre Pátra Pia vyrobila švajčiarska firma vyrábajúca obuv na mieru pre horolezcov. Raz sa Pátra Pia jedna zo žien spýtala, či nie je

³⁸ Tam, s. 36-37.

³⁹ Tam, s. 38.

⁴⁰ Tam, s. 38.

⁴¹ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 65.

⁴² Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Páter Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 38-39.

⁴³ Tam, s. 39.

unavený, keď je počas slávenia svätej omše tri hodiny na nohách. Páter Pio jej odpovedal: „*Počas svätej omše nie je na nohách, ale na kríži*“⁴⁴.

Počas päťdesiatich rokov, keď mal otec Pio Ježišové rany, žiaden z mnohých vedcov ani lekárov, ktorí ho vyšetrovali, neboli schopní vysvetliť záhadné stigmy a jeho iné mimoriadne dary. Nik nemohol poprieť Božiu moc, ktorá pôsobila prostredníctvom tohto poníženého kňaza a uzdravovala duše a telá a priťahovala ľudí naspäť k Pánovi⁴⁵. Páter Pio nemal svojich päť rán pre seba, mal ich ako žeravé posolstvo bolesti, lásky a krvi. Bol poslom – prijmime ho teda v plnej miere a v celom rozsahu ako posla. A s ním ešte viac Krista a lásku k ľuďom⁴⁶.

4. Útoky démonov a exorcizmy

Podľa svätého Jána Zlatoústeho je diabol ako pirát, ktorý si nevšíma prázdne lode, ale útočí na tie, ktoré sú nabité pokladmi. Čím väčšia loď vezie poklady, tým väčší je záujem piráta. Diabol teda veľmi nepokúša ľudí, ktorí sa mu už poddali a vzdávajú mu česť, ale pokúša tých, ktorí žijú v stave milosti. A spomedzi nich najväčšmi túži zvrátiť tých, ktorí plnia cnosti, prinášajú zásluhy a kráčajú na ceste k svätosti. Táto taktika, použitá vo väčšom meradle, znamená, že diablove aktivity sa môžu prejavovať s osobitou silou nie na miestach poznačených hriechom, ale na miestach chránených, nie mimo kláštorov, ale priamo v nich⁴⁷.

V roku 1912 začali pribúdať diablove útoky voči Pátrovi Piovi. Diabol už prestal útočiť na Pátra Pia len v duchovnom svete, pribudli fyzické útoky démonov. Ako neskôr uviedli mnohí kapucínski spolubratia Pátra Pia, z jeho cely sa často ozýval strašný buchot a neľudský rev a bol aj často pokrytý čiernymi modrinami. Zápas s diablom a démonmi bol nesmierne silný, od hrôzostrašného videnia v roku 1910 až do konca roku 1918, kedy diabol utrpel zdruvujúcu porážku. Napriek tomu diabol sužoval Pátra Pia až do jeho smrti. V najhorších obdobiach dokonca spolubratia bdeli a modlili sa v cele Pátra Pia, aby sa mohol aspoň trochu vyspať a nazbierať sily na ďalší deň. Páter Pio vykonával aj exorcizmus. Mal veľkú úctu k svätému Michalovi Archanjelovi, ktorý sa na konci 5. storočia trikrát zjavil na hore Gargano neďaleko San Giovanni Rotondo. Svätý Michal Archanjel je patrón katolíckej Cirkvi, v boji proti pokušeniam a diablu. Páter Pio často pripomínal, aby ľudia vždy pamätali na svojich anjelov strážnych⁴⁸. Známy taliansky, už zosnulý exorcista Gabrielle Amorth uviedol, že „*diabol sa mstil Pátrovi Piovi za úspešné exorcizmy, ktoré Páter Pio vo svojom živote vykonal.*“ V súvislosti s démonmi Páter Pio vždy prízvukoval, aby sa ľudia vystríhali špiritizmu a okultizmu, lebo otvárajú dušu človeka diablu. Počas svojho života vykonal Páter Pio množstvo exorcizmov. Jeho skúsenosti v exorcizme a cenné postrehy nakoniec prijali mnohí významní talianski aj svetoví exorcisti. Nie všetky príbehy v boji s diablom a démonmi však mali dobrý koniec⁴⁹.

Každý z nás musí zápasit' nielen so sebou, ale i so satanom, lebo pri ťažkých a dlhých pokušeniach ťažko predpokladať, že by tam nemal prsty aj on. Kristus zaháňal satana modlitbou a pôstom. Sv. František z Assisi pridával k tomu i duchovnú radosť a víťazil. Radosťou je pre človeka, keď vie, že Boh nás má nekonečne rád, i keď sme pokúšaní. Preto netreba byť v pokušení smutným, treba byť veselším. Páter Pio ho neskôr poráža modlitbou, pôstom a duchovnou radosťou. Veď každé pokušenie a skúška je i požehnaním. Písmo sväté hovorí: „*Tešte sa, keď ste skúšaní.*“ Volajme v skúškach o pomoc. Modlíme sa. To je naša

⁴⁴ Tam, s. 41.

⁴⁵ Porov. E. D. Bertanzettiová, *Páter Pio*, Serafín, Bratislava 2004, s. 84.

⁴⁶ Porov. E. Macák, *Muž s ranami*, Don Bosco, Bratislava 2002, s. 7.

⁴⁷ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Páter Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 41.

⁴⁸ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Páter Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 42.

⁴⁹ Tam, s. 45-46.

zbraň. A budeme mať radosť, radosť z toho, že sme vyhrali a milovali tím Pána, a že on bol s nami. Kresťania – ako jednotlivci i ako organizácia Božieho ľudu, ktorou je Cirkev, poznajú tu iba jedinú, priamu jasnú odpoveď, odpoveď Kristovu. „Apage, satana. Odíd', satan!“ Tak volajú kresťania. Ako jednotlivci i ako Cirkev. Len tak sa zachránime, teraz i pre večnosť. Len s Kristom a jeho láskou⁵⁰.

Páter Pio sa duchovne sformoval už v prvej polovici 20. storočia. Vrúčne prežíval slávenie svätej omše, rozvinuli sa u neho stigmy, bojoval s démonmi o oslobodenie ľudských duší. Stal sa známym aj za hranicami Talianska, mnohí sa postupne stali jeho duchovnými deťmi a konzultovali s ním svoj duchovný rast. Pribúdalo čoraz viac záujemcov, ktorí sa chceli stretnúť s Pátrom Piom, čoraz viac ľudí cítilo potrebu navštíviť ho, čoraz viac ľudí ho prosilo o pomoc a kládlo mu rôzne otázky. Páter Pio sa snažil na všetky otázky odpovedať a všetkým prosbám vyhovieť, bez ohľadu na to, či išlo o jednoduché odpovede, modlitby alebo riešenie hlbokých morálnych otázok. O Pátrovi Piovi sa zachovalo množstvo príbehov, ktoré dopĺňajú mozaiku jeho osoby a života.

Veľa príbehov sa zachovalo aj v ústnej podobe. Rôzne príbehy môžu pre mnohých dnešných kresťanov vyznieť nesmierne tvrdo, netreba zabúdať, že život veriaceho katolíka je podobný ceste vo vlaku. Celý život smerujeme od prvej stanice do konečnej, v ktorej aj vystúpime a len na nás závisí, aká to bude stanica a kto nás v nej privíta. Vedieť dátum svojej smrti nie je nič negatívne. Práve naopak. Šťastný je ten, kto si dokáže usporiadať všetky duchovné veci tak, že ho smrť nezaskočí, takže nakoniec skončí v Božom náručí. Celý svoj život sa Páter Pio usilovne modlil k svätému Jozefovi, ktorý bol predstupom Pána Ježiša a takisto je patrónom dobrej smrti. Rovnako ako Páter Pio by sme sa mali k smrti stavať aj my⁵¹.

Pátrovi Piovi sa pripisuje aj niekoľko proroctiev o budúcich pápežoch. V roku 1947 sa stretol aj s Karolom Wojtylom, budúcim pápežom Jánom Pavlom II. Taktiež Ján Pavol II. študoval na Pápežskej univerzite sv. Tomáša Akvinského (Angelicum) a žil v belgickom kolégiu v Ríme. Na Veľkú noc sa vybral do San Giovanni Rotondo, aby sa stretol s Pátrom Piom. Podľa neskoršej tradície mladému kňazovi Karolovi Wojtylovi vtedy Páter Pio povedal, že sa stane pápežom, a že na neho bude spáchaný atentát. Pápež Ján Pavol II. však pravdivosť tohto príbehu opakovane nepotvrdil. V roku 1962 prosil Karol Wojtyla o dar uzdravenia pre poľskú matku štyroch detí Wandu Poltawskú, ktorá sa aj na príhovor Pátra Pia zázračne uzdravila⁵².

5. Príbeh o Wiliamovi Sanguinetti a kúpenej posteli

Doktor William Sanguinetti bol až do svojej smrti 1954 osobným lekárom pátra Pia. Jedného dňa si tento lekár všimol, aká hrbolatá je pátrova posteľ. Povedal, že mu kúpi novú, pretože tá, na ktorej spával, bola v katastrofálnom stave, rovnako ako nábytok v jeho cele. Páter Pio mu vysvetlil: „*Že všetci kapucíni majú rovnaký nábytok vo svojich celách, že žijú rovnako skromným životom, a keď mu kúpi novú posteľ jemu, musí kúpiť novú posteľ aj ďalším štrnásťtisíc kapucínskym bratom v celej reholi.*“ Nakoniec Wiliam Sanguinetti kúpil iba jednu posteľ, pretože predstavený rádu vydal Pátrovi Piovi príkaz, aby novú posteľ prijal⁵³. Doktor Wiliam Sanguinetti takisto zanechal informácie o tom, ako cela Pátra Pia vyzerala. Viac ako 50 rokov býval v cele o rozmeroch dva a pol krát tri metre, typická pre životné podmienky v kláštore. Slúžila ako spálňa i pracovňa. Na stolíku bola malá lampa,

⁵⁰ Porov. E. Macák, *Muž s ranami*, Don Bosco, Bratislava 2002, s. 21-22.

⁵¹ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 53.

⁵² Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 51-53.

⁵³ Tam, s. 60. – 61.

obraz Panny Márie, obraz rodičov a pápeža. Dbal na to, aby mal tienidlo lampy nastavené tak, že lúč svetla dopadal presne na obraz. Deň začínal modlitbou za pápeža. Časť popoludnia trávil páter Pio v izbe, kde sa modlil, alebo odpovedal na listy. Druhú časť venoval spovedaniu. Spravidla spovedal iba po taliansky. Vždy si aj posedel v tieni stromu hneď oproti vchodu do kláštora a pohovárал sa s priateľmi. Takto sa dozvedel, čo sa deje vo svete. Nečítal noviny, nepočúval rádio ani sa neďíval na televíziu. Svoj čas trávil celom inak⁵⁴.

6. Domov pre trpiacich Casa Sollievo della Sofferenza

Dôležitou súčasťou života Pátra Pia bol jeho slávny „*Casa Sollievo della Sofferenza – Dom pre zmiernenie utrpenia*.“⁵⁵ Páter Pio naschvál nepoužíval pojem nemocnica, pretože nemocnica pomáha chorým v prvom rade po fyzickej stránke. Úlohou Casa Sollievo della Sofferenza bolo poskytnúť trpiacim nielen fyzickú, ale najmä duchovnú útechu.

Domov trpiacich vznikol postupne, no prvýkrát o jeho stavbe začal Páter Pio uvažovať už v roku 1940. Súčasťou života vo františkánskom duchu je okrem vzdania sa všetkých hmotných statkov aj preukazovanie hlbokého milosrdenstva voči chudobným. Toto je zdroj ochoty františkánov rozdávať almužny všetkým, ktorí o ňu prosia, najmä keď sa dovolávajú Božej lásky. Páter Pio, verný učeník svätého Františka, vždy keď videl mrzáka, cítil páľčivú potrebu pomôcť mu⁵⁶.

Páter Pio začal rozmyšľať o postavení nemocnice vtedy, keď chudobných obyvateľov mesta postihovala jedna tragédia za druhou. Ľudia často zomierali cestou do nemocnice vo Foggii po vyše dvadsaťdva kilometrovom natriasaní na poľnej ceste vo vozoch ťahaných koňmi či volmi. Počúval tie smutné príbehy a bolo mu ľúto trpiacich. Sám veľmi trpel, preto väčšmi vnímal utrpenie druhých⁵⁷. V noci 9. januára 1940 sa s tromi priateľmi rozprával o utrpení, ktoré zažívalo ľudstvo (v tom čase druhú svetovú vojnu), o Božom milosrdenstve a Božej láske k ľuďom, ako aj o tom, ako na ňu odpovedá ľudské srdce. Raz Páter Pio povedal: „*Jediný skutok lásky človeka, jediný skutok milosrdenstva, je v Božích očiach taký veľký, žeby na jeho vyváženie nestačil nesmierny dar celého stvorenia. Láska je Božia iskra v ľudskej duši, sama Božia podstata zosobnená v Duchu Svätom. Bohu bezvýhradnú lásku, ktorá má byť nekonečná, aby sme na jeho lásku dôstojne odpovedali. Ale to je nemožné, pretože iba Boh je nekonečný. Preto sa teda musíme naplno venovať láske a preukazovať milosrdenstvo. Aby naše činy boli také, žeby nám Ježiš Kristus mohol povedať: „Bol som hladný a dali ste mi jesť, bol som opustený, bol som chorý, potreboval som pomoc, a vy ste sa nado mnou zľutovali“.*

„*Aby sme plnili Božiu vôľu, musíme zabudnúť na seba, povzniesť sa nad svoje sebecko a skloniť sa nad bolestivými ranami blížneho, urobiť ich našimi a naučiť sa trpieť spolu s bratmi z lásky k Bohu. Treba vzbudzovať nádej v srdciach, vracať úsmev na pery a naplňovať dušu svetlom. Práve týmto spôsobom Bohu ponúkame tú najušľachtilejšiu modlitbu, pretože je plná obety. Toto je samotná podstata lásky, štedrý dar nás samých, dar nášho tela a duše. V každom trpiacom človeku je sám Ježiš, ktorý trpí, v každom chudobnom človeku je Ježiš, ktorý trie núdzu, v každom trpiacom a zároveň chudobným je Ježiš dvojnásobne viditeľný“⁵⁸. Tieto slová odrážajú dávny plán, ktorý mal Páter Pio vo svojej mysli – výstavbu veľkého Domu pre zmiernenie utrpenia v San Giovanni Rotondo. Z ľudského hľadiska to vyznievalo nemožne. Len málo ľudí s tým súhlasilo. Pýtali sa ho, kde chce získať peniaze. Po prvé kvôli nedostatku*

⁵⁴ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 88-89.

⁵⁵ *Casa Sollievo della Sofferenza* je súkromná vedecko-výskumná nemocnica v San Giovanni Rotondo v Taliansku, ktorú založil svätý Pio z Pietrelciny a spravuje ju Vatikán.

⁵⁶ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Páter Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 66.

⁵⁷ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 159-160.

⁵⁸ B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Páter Pio z Pietrelciny*. Bratislava : Nadácia Slovakia Christiana, 2021. s. 67

finančných zdrojov a po druhé, z dôvodu technických ťažkostí, pretože išlo o postavenie monumentálnej budovy na svahu kopca. Najbližšie mesto s infraštruktúrou bolo vzdialené od San Giovanni Rotondo 40 km a chýbala železničná trať na prepravu stavebných materiálov a strojov. Okrem toho v San Giovanni Rotondo boli problémy s pitnou vodou a nedostatok elektriny. Plán začať stavať Dom pre zmierenie utrpenia v roku 1940 navyše vážne narušala II. svetová vojna. Páter Pio povedal: „*Začínam moje veľké pozemské dielo. Žehnám všetkým, čo priložia ruku k môjmu dielu, ktoré bude také krásne a vznešené*“⁵⁹.

Prvou osobou, ktorá prispela na financovanie stavebných nákladov budovy nemocnice, bol Páter Pio. Daroval zlatú mincu z napoleonského obdobia, ktorú dostal na znak vďačnosti za zázrak. Do roku 1946 sa vyzbieralo asi šesťtisíc dolárov. Vojnová inflácia devalvovala túto sumu na jednu osemdesiatinu jej predvojnovéj hodnoty. Páter Pio a okruh najvernejších spolupracovníkov však nikdy nestratili nádej. V roku 1947 prišla do San Giovanni Rotondo britská novinárka Barbara Wardová, ktorú zaujala sláva a príbeh Pátra Pia. Jej reportáž o výstavbe Domu pre zmierenie utrpenia vyšla v londýnskom vydaní časopisu „The Economist“. Po tomto článku sa zozbierali dary vo výške 250 miliónov lír. Taktiež rozprávala s Fiorellom La Guarfiom, bývalým starostom New Yorku a generálnym riaditeľom spoločnosti UNRRA⁶⁰. Výsledkom jej iniciatívy bol príspevok vo výške tristoštyridsaťtisíc dolárov z fondu UNRRA⁶¹. Stavebné práce viedol inžinier a architekt Silvio Giametta.

Väčšinu peňazí pre nemocnicu darovali ľudia zo Spojených štátov. Američania, ako ich nazývali v Taliansku, boli veľmi drahí srdcu Pia pre túto obetavú veľkorysosť. Po celej dĺžke strechy nemocnice vejú zástavy národov, ktoré pomohli pri jej výstavbe. Americká zástava povieva hrdo uprostred, hneď vedľa talianskej⁶². Diabol kládol Pátrovi Piovi prekážky aj tu a snažil sa zo všetkých síl, aby sa výstavba Casa Sollievo della Soferenza zastavila. Okrem iného riadil aj útoky voči Pátrovi Piovi, ktorého obviňovali z defraudácie finančných zdrojov na výstavbu nemocnice. Nakoniec sa ukázalo, že išlo len o lži a klamstvá⁶³. Dňa 16. mája 1947 bol na mieste niekdajšieho kláštora klarisiek položený prvý kameň Domu úľavy pre trpiacich. V roku 1950 bol projekt prakticky dokončený. Z rôznych dôvodov však bola budova otvorená až 5. mája 1956. V tento deň sa vysvecovala nemocnica. Zároveň sa uskutočnil aj medzinárodný seminár Európskej spoločnosti kardiológov. Prezident spoločnosti doktor Gustav Nylin zo Švédska nazval nemocnicu „veľkolepým dielom lásky k bližnému“. Pátrovi Piovi bola vzdávaná pokorná úcta ako autorovi tohto veľkolepého diela lásky k bližnému. Svojou vierou ponúka skvelý príklad odriekania v službe ľudstvu. Nemocnica je hmatateľným príkladom dobrého Samaritána⁶⁴.

No aj napriek tomu sa veľa ľudí bálo, že sa nemocnica finančne zrúti. Pripravovali sa plány na ďalšie oddelenia a pomaly sa rozrastala. Páter Pio predovšetkým predvídal vývoj samotnej nemocnice. Tvrdil: „*Je potrebné rozvinúť toto dielo tak, aby sa stalo silou modlitby a vedy, kde ľudské pokolenie nájde pokoj v ukrižovanom Ježišovi v jednom ovčinci pod jedným pastierom*“. Nabádal k tomu, aby „*kňazi a lekári pociťovali spaľujúcu túžbu pokračovať v láske k Bohu pri dobročinnnej práci medzi chorými tak, aby oni aj ich pacienti mohli žiť spoločne v ňom, ktorý je Svetlom a Láskou*“. Videl pred sebou celé „nemocničné

⁵⁹ Tam, 68-69.

⁶⁰ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 159-160.

⁶¹ Porov. Správa Spojených národov pre pomoc a obnovu (anglicky : United Nations Relief and Rehabilitation Administration, skrátene UNRRA) bola medzinárodná organizácia založená v roku 1943 na základe Washingtonskej dohody. https://cs.wikipedia.org/wiki/Spr%C3%A1va_Spojen%C3%BDch_n%C3%A1rod%C5%AF_pro_pomoc_a_obnovu (30.05.2024).

⁶² Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 161.

⁶³ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 66.

⁶⁴ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 160.

mesto na takej technickej úrovni, ktorá zodpovedá najmodernejším medicínskym a chirurgickým požiadavkám“. Videl pred sebou „medzinárodné študijné stredisko, ktoré umožní lekárom ďalší profesionálny rast a ich kresťanské formovanie“. Videl pred sebou domov odpočinku, kde „kňazi nájdu dôstojné bývanie“. Videl domov pre „rehoľníkov a rehoľníčky, ktoré sa budú ešte väčšmi venovať svojmu duchovnému formovaniu a splnutiu s Bohom, takže budú môcť prostredníctvom viery, odpútanosti od sveta a sebaodovzdanosti prežívať lásku k Bohu, vrchol kresťanskej dokonalosti“. Videl nemocničný dom pre deti so spastickou obrnou a retardované deti. Domov pre kňazov vo výslužbe, domov pre starých ľudí, detské jasle a škôlky, krížovú cestu vedľa Viale Cappuccini. Videl pred sebou to, čo by sme mohli nazvať náboženským a lekárskeým strediskom Európy. Všetky tieto projekty boli drahé srdcu pátra Pia. Je to celkom pochopiteľné, keď povedal: „*Nie sú len mojím dielom, ale aj dielom Božím, tak ako mi to on ukazuje*“⁶⁵.

V rokoch 1971 a 1972 otvorili dve ďalšie strediská pre spastickú rehabilitáciu v Manfredonii a v Termoli. Páter Pio sa dožil aj toho, že videl začiatky prác na novej krížovej ceste. Zastavenia zhotovil z bronzu známy umelec Francesco Messina. Hoci bol už v pokročilom veku, dychtivo prijal pozvanie pátra Pia, pretože mu chcel svoje posledné veľké dielo venovať. Chodník krížovej cesty sa kľukato vinie po úbočí vrchu za kostolom a nemocnicou a krížom – krážom pretína jediné schody, ktoré sa zarezávajú priamo do svahu. Žiaľ, Páter Pio zomrel ešte predtým, ako túto monumentálnu krížovú cestu v roku 1971 posvätil kardinál Ursi. Jestvuje aj ďalšie mláďa levice, ktoré sme ešte nespomenuli, a to modlitbové skupiny. Aj tie videl pred sebou v roku 1957 ako strediská „v každej časti sveta“, kde sa deti z Casa Sollievo môžu spoločne modliť podľa ducha serafínskeho otca svätého Františka a podľa pokynov a úmyslov pápeža. Centrom týchto modlitbových skupín je samotná Casa, pretože Páter Pio videl Casu ako levicu a modlitbové skupiny ako mláďatá pri jej prsiach. Preto aj hovoril o členoch modlitbových skupín ako o „deťoch práce“. Povedal, že jeho duchovné deti „*tu musia nachádzať spoločný domov modlitbových skupín*“⁶⁶. V súčasnosti Casa Sollievo della Sofferenza je súkromná vedecká výskumná nemocnica v San Giovanni Rotondo v Taliansku, ktorú založil svätý Pio z Pietrelciny a spravuje ju Vatikán. Nemocnica disponuje 900 lôžkami, 206 lôžkami starostlivosti o starších ľudí.

Má 2 900 zamestnancov, 60 000 ročných prijatí, 9 500 operácií ročne a viac ako 1,3 milióna ambulantných služieb ročne, čím sa radí medzi najuznávanejšie v Európe. Nemocnica je rozdelená na 30 lekárskeých a chirurgických oddelení, 50 klinických odborov a 4 300 diagnostických a terapeutických služieb. V roku 2023 bola uvedená na zozname najlepších svetových inteligentných nemocníc⁶⁷.

7. Duchovné deti Pátra Pia a modlitbové skupiny

Keď pápež Pius XII. vystúpil s výzvou na modlitbu a modliacich sa ľudí nazval evanjeliovým kvasom kresťanského života a tajomstvom sily, ktoré odporuje zlu a zápasí o dobro, Páter Pio povedal, že výzva pápeža nemôže ostať bez ozveny. Začal povzbudzovať veriacich k modlitbám a sám tieto modlitby viedol. Takto v roku 1950 San Giovanni Rotondo vznikli modlitbové skupiny na princípe úplnej dobrovoľnosti. Raz mesačne sa tieto skupiny schádzali modliť sa pod vedením kňaza. Od samého začiatku sa kládol dôraz na prítomnosť kňaza a na tesné spojenie modlitbových skupín s cirkevnou hierarchiou. Úlohou modlitbových skupín podľa Pátra Pia je: *elevare, sentire, adorare a vivere*. *Elevare* znamená prednášať Bohu modlitby s prosbou o milosrdenstvo pre svet a pre jednotlivých ľudí. *Sentire* – prežívať tajomnú Kristovu lásku, a to zvlášť dobrou účasťou na svätej omši. *Adorare* –

⁶⁵ J. A. Schug, *Páter Pio – kapucín*, Serafin, Bratislava 1992, s.174-175.

⁶⁶ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio – kapucín*, Serafin, Bratislava 1992, s. 174-175.

⁶⁷ Porov. https://en.wikipedia.org/wiki/Casa_Sollievo_della_Sofferenza (30.05.2024).

zvelebovať Krista v oltárnej sviatosti, najväčšom tajomstve viery. *Vivere*: žiť v Božej milosti, vo vedomí Božieho detinstva⁶⁸.

Z rôznych kútov Európy a sveta začali prichádzať správy o jestvovaní modlitbových skupín a o ich pozitívnom pôsobení. V roku 1968 ešte pred smrťou Pátra Pia Vatikán oficiálne uznal modlitbové skupiny. Ich riaditeľom, ktorého menovala Kongregácia pre rehoľníkov, bol páter Carmello, predstavený kláštora kapucínov Matky Božej milosti. Dnes jestvuje asi deväťsto modlitbových skupín a majú približne sedemdesiat tisíc členov. Keďže sú pripojené ku Case, modlitbové skupiny, tak ako aj Casa, už nepodliehajú vedeniu kapucínov, ale priamo pod monsignora Oreste Vighettiho, riaditeľa Casy. Tento riaditeľ je menovaný Vatikánom⁶⁹.

V kruhoch Pátra Pia znamenajú slová „duchovné deti“ dve skupiny ľudí. Do prvej patria tí, ktorí boli pod jeho ochrannými krídlami v San Giovanni Rotondo. V druhej skupine sú ľudia z celého sveta, čo nemali to šťastie stretnúť Pátra Pia osobne, ale odovzdali sa do jeho otcovskej starostlivosti. Na to, ako viedol všetky duchovné deti, a ako ich formoval za kresťanov, história nemala zabudnúť. Páter Pio hovoril: „*Chcem sa postaviť ku bráne raja. Nevstúpim dnu, kým nebudú vnútri všetky moje duchovné deti.*“ Páter Pio krmil duchovné deti výdatným pokrmom Božieho slova veľmi nenúteným, neformálnym, uvoľneným, dôverným a príjemným spôsobom⁷⁰. Duchovné deti Pátra Pia, ktoré ho tak veľmi milovali, môžeme rátať na milióny. Svedčia o tom ich listy. Bratia uchovali všetky ich listy a vedľa kláštora postavili sklad veľký ako garáž. Sklad bol nakoniec celkom plný, doslova nabitý približne dvoma miliónmi listov z celého sveta, ktorými ich pisatelia ďakovali Pátrovi Piovi za veľké i malé prejavy priazne⁷¹.

Páter Pio povedal, že keď jeho duchovné deti život v modlitbe príjmu za svoj, budú napredovať aj v duchovnom živote. Modlitbové skupiny dnes pokračujú v činnosti tak, ako keď ich založil, a sú pričlenené ku Casa Sollievo. Schôdzky modlitbových skupín sa neuskutočňujú podľa vopred určeného plánu. Ich program má na starosti duchovný vodca. Jediné pravidlá, ktoré Páter Pio určil modlitbovým skupinám, sú tieto: *spoločná modlitba, láska k bližnému, poslušnosť voči Cirkvi a vytrvalosť*. Ťažko by sa dali vymenovať nejaké ďalšie činnosti, ktoré boli typickejšie pre duchovnosť samého tohto Mudrca. Zachovávajú to, čo im určil Páter Pio a *modlia sa za Cirkev, za pápeža, za mier vo svete a najmä za pacientov v Dome pre úľavu trpiacich*. Páter Pio sa modlil, aby sa modlitbové skupiny stali majákmi po celom svete. Po smrti Pátra Pia sa modlili za jeho skoré blahorečenie⁷².

8. Posledné obdobie Pátra Pia

V posledné týždne svojho života Páter Pio požiadal, aby mu priniesli do jeho cely obraz svätého Jozefa, patróna dobrej smrti. K svätému Jozefovi sa vrúcne modlil, nezanedbával ani modlitby za duše v očistci. Modlitbami za duše v očistci môžeme dušiam nesmierne pomôcť a očistec vyprázdňujeme. Je našou povinnosťou, aby boli duše z očistca čo najskôr oslobodené⁷³. Utrpenie bolo dielom Božej spravodlivosti v Kristovi, ktorý vzal na seba všetky hriechy ľudí. Očistec je dielom Božej spravodlivosti v duši oddelenej od tela. Duše v očistci sa správajú takto: oslobodené od príznakov tela, osvietené osobným súdom vidia spravodlivosť a chcú ju. Chcú teda a milujú svoj trest, nech je akokoľvek ťažký. Vymeriavajú si ho sami. To je to, čo predstavuje ich veľkosť a ich pokoj: čo zakladá ich budúce šťastie.

⁶⁸ Porov. S. Tarsycjusz, *Blahoslavený Páter Pio*, Lúč, Bratislava 1999, s. 15-16.

⁶⁹ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio – kapucín*, Serafín, Bratislava 1992, s. 174-175.

⁷⁰ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 108.

⁷¹ Tam, s. 122-123.

⁷² Tam, s. 174-175.

⁷³ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 76.

Boh, „*ktorý nás stvoril bez nás, nás bez nás nespasí*“ ani po smrti. Duša v očistci si nesie vo chvíli svojej poslednej skúšky taký stupeň lásky, aký dosiahla na zemi a v akom ju nezvratne zastihla smrť. To dáva jej najvyššiemu úsiliu jej tvorivú hodnotu: to, čo je dôležité pri budovaní tam, je v skutočnosti bezmedzné a trvanlivé šťastie naveky. Očistec je aj učenie o dôstojnosti, učenie o šťastí. Či už je očistec nápravou alebo trestom, je ako druhé stvorenie duše. Svätá omša je najväčší prostriedok a najväčšia útecha duši v očistci. Aj Svätá Cirkev na Tridentском koncile formálne vyhlásila a na Druhom vatikánskom koncile potvrdila, že môžeme účinne pomáhať dušiam v očistci, predovšetkým svätou omšou⁷⁴.

Páter Pio takisto všetkých žiadal, aby sa modlili aj za neho. Jeho zdravotný stav sa v rokoch 1967 a 1968 stále zhoršoval. Trápila ho astma a zhoršoval sa mu zrak. Posledné mesiace svojho života sa už mohol pohybovať len na vozíku. Čo je však zaujímavé, začali sa mu hojiť stigmy⁷⁵. Niekoľko dní pred smrťou napísal Páter Pio čosi ako duchovný testament. Zanechal v ňom nasledujúcu radu: „*Milujte najsvätejšiu Matku, robte všetko preto, aby bola milovaná. Vždy sa modlite ruženec a robte to tak často, ako je to len možné.*“ Páter Pio ako hrdina križiackej výpravy za obrátenie hriešnikov, ktorú musíme my, katolíci, neustále viesť, nás vrelo a opakovane povzbudzoval k modlitbe posvätného ruženca, ktorý nazval svojou zbraňou, a takto plnil prosbu Panny Márie Fatimskej.

V piatok 20. septembra 1968 slávil pri príležitosti 50. výročia svojich stigiem svätú omšu, ako bolo jeho zvykom, o 5:00 hodine ráno. Ľudia ho pozdravovali a priali mu ďalšie dlhé roky úspešného života. Páter Pio, ktorý mal značné bolesti a svätú omšu slávil s vypätím posledných síl, sa pousmial a ľuďom adresoval otázku: „*Či im nejako ublížil, keď mu prajú dlhé roky úspešného života.*“ Večer dostal prudký astmatický záchvat, takže celú noc takmer vôbec nespál⁷⁶. Rovnako na druhý deň, 21. septembra 1968, sa cítil veľmi zle. Záchvat astmy pokračoval, pridružila sa tachykardia a nízky tlak. Počas slávenia svätej omše takmer odpadol, nešiel už ani spovedať, ale ľahol si do postele. Uľavilo sa mu okolo obeda, poobede sa usilovne a sústredene modlil ruženec⁷⁷.

V nedeľu 22. septembra 1968 si páter Pio myslel, že nebude mať dost síl odslúžiť svätú omšu. Páter Carmelo dal najavo sklamanie. Veľký kostol bol už nabitý pútnikmi z celého sveta. Páter Pio si vysvetlil reakciu pátra Carmela ako príkaz k poslušnosti a začal slúžiť omšu. Pri tejto omši sa zdalo, že po prvý raz mu nezáleží na tom, či mu bude vidno rany na rukách. Hoci ani v predchádzajúcich rokoch sa mu nikdy nepodarilo pri omši rany celkom ukryť, vždy sa pokúšal zakryť ich dlhými rukávmi habitu a alby. Teraz však nebolo vidieť takmer nič. Krvácanie sa zastavilo, rany boli takmer neviditeľné. Bolo mu veľmi zle, napriek tomu sa rozhodol, že pôjde spovedať. Zo spovednice ho museli vyniesť, pretože už nedokázal pokračovať. Nechcel si ľahnúť a sadol si do kresla. To už sa v okolí rozchýrilo, že milovaný Páter Pio čoskoro umrie. Pred kláštorom sa zhromaždil obrovský dav, ktorý sa modlil a lúčil s obľúbeným kňazom. Páter Pio sa nechal odvieť k oknu, z ktorého požehnal zástupy veriacich⁷⁸.

V pondelok 23. septembra o polnoci páter Pio zavolať pátra Pellegrina a požiadal ho, aby ostal pri ňom. Zároveň ho požiadal, aby ho aj vyspovedal. Trávil s ním čas, lebo si uvedomoval, že je vo veľmi vážnom stave. Pohoršilo sa mu a museli zavolať už lekára. Zomrel v noci z nedele na pondelok. Noviny po celom svete ihneď priniesli správu o jeho smrti. Niektoré uviedli, že rany ku koncu života pátrovi zmizli. Bolo uvedené, že stigmy

⁷⁴ Porov. M. Stanzone, *Páter Pio a očistec*, Zachej sk., Košice 2016, s. 83-85.

⁷⁵ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 76.

⁷⁶ Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 77.

⁷⁷ Tam, s. 78-79.

⁷⁸ Tam, s.170-171.

nezmizli tak, ako sa uvádzalo v niektorých novinách. V skutočnosti ich bolo vidieť až do jeho smrti. Bolo objasnené, že posledné mesiace života mu rany už vôbec nekrvácali alebo len v zriedkavých prípadoch⁷⁹.

Páter Pio zomrel 23. septembra 1968 ako 81 ročný. Jeho pohreb sa konal 26. septembra 1968 a zúčastnilo sa ho vyše stotisíc ľudí. Taktiež 27. septembra sa pre veriacich otvorila krypta, ktorá uchováva telo Pátra Pia. Od tej doby sa začína nepretržitá púť veriacich k jeho hrobu. Dňa 4. novembra 1969 generálny postulátor kapucínov, páter Bernardino zo Sieny, žiadal biskupa monsignora Antonia Cuniala, apoštolského administrátora v Manfredónii, aby otvoril kauzu blahorečenia a svätorečenia Pátra Pia. Následne 23. novembra Monsignor Antonio Cunial prijal žiadosť postulátora. V júli 1970 Svätá stolica vyslala do San Giovanni Rotondo monsignora Oresteho Vighettiho, aby priamo riadil dielo Pátra Pia. Kapucíni začínajú publikovať listy Pátra Pia tlačou 1. zväzku listov. Dňa 16. januára 1973 Arcibiskup Manfredonie, monsignor Valentino Vailati, odovzdal Posvätnej kongregácii pre kauzu svätých dokumentáciu potrebnú pre *Nihil onstat*, že nič neprekáža začatiu kauzy blahorečenia Pátra Pia z Pietrelciny⁸⁰.

Dňa 20. marca 1983 v San Giovanni Rotondo sa oficiálne otvoril informatívny proces o Pátrovi Pioví. Svätý Otec Ján Pavol II. sa 23. mája v roku 1987 vybral na púť do San Giovanni Rotondo a modlil sa pri hrobe Pátra Pia. V januári 1990 vo svätyni kláštora v San Giovanni Rotondo sa slávnostne ukončila diecézna fáza procesu Pátra Pia. Za sedem rokov sa vypočulo 73 svedkov a zhromaždilo značné množstvo dokumentov o jeho živote a diele dohromady 104 zväzkov, ktoré boli dopravené do Ríma na Kongregáciu pre kauzy svätých.

V apríly 1997 všetky dokumenty sa spojili do piatich zväzkov „*Positio super virtutibus*“, ktoré boli doručené kardinálom Kongregácie kvôli ich názoru ohľadom hrdinskosti teologálnych, základných a rehoľných cností Pátra Pia. Ján Pavol II. 21. decembra 1998 podpisuje dokument, ktorý potvrdzuje zázračné uzdravenie pani Consiglie De Martino zo Salerno, ktoré sa stalo na príhovor Pátra Pia, a prečíta dekrét o jeho blahorečení. Následne Ján Pavol II. dňa 2. mája 1999 vyhlasuje Pátra Pia z Pietrelciny za blahoslaveného. Následne ho dňa 16. júna v roku 2002 svätorečil⁸¹.

Na slávnostiach blahorečenia a kanonizácie, ktoré sa uskutočnili v Ríme, sa zúčastnilo takmer 350 000 osôb. V roku 2008 bol otvorený hrob Pátra Pia. Ukázalo sa, že jeho telo ostalo prakticky v neporušenom stave. Znalec zodpovedný za exhumáciu vypovedal, že z tela Pátra Pia vychádzala príjemná vôňa⁸². Svätý Páter Pio patril k ľuďom, ktorým na zemi veľa vytrpel, preto dokonale rozumie trpiacim. Snažil sa nesústrediť na svoje utrpenie, ale odvracal od neho pozornosť aj na iných. Svoje utrpenie zakrýval úsmevom, schovával si rany, nedovolil si, aby ich fotografovali, vyhýbal sa sláve⁸³.

Páter Pio bol nesporne mimoriadnym svätcom, ktorého ohlas dosahuje neslýchané rozmery. V dejinách Cirkvi sa vyskytuje iba jeden kňaz so stigmami a to práve Otec Pio. Pre tajomnú prítomnosť stigiem na jeho tele bol nazývaný „alter Christus“, „druhý Kristus“. Svätý páter Pio po celý život bojoval s ohromnou fyzickou i duchovnou bolesťou, ktorou trpel za nás všetkých. Svet si ho zamiloval, v deň jeho blahorečenia v roku 1999 už bolo vo svete 2 150 modlitebných skupín pátra Pia v 34 krajinách, do ktorých patrilo pol milióna ľudí. Vydáva sa aj časopis, ktorý kupuje 150 000 Talianov, majú vlastnú televíziu, muzikály, filmy. Jeho hrob ročne navštívi 8 miliónov ľudí, vrátane mnohých Slovákov⁸⁴.

⁷⁹ Tam, s.172-173.

⁸⁰ Porov. M. Stanzione, *Páter Pio a očistec*, Zachej.sk., Košice 2016, s. 174-175.

⁸¹ Porov. M. Stanzione, *Páter Pio a očistec*, Zachej.sk., Košice 2016, s. 175-176.

⁸² Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 79-82.

⁸³ Tam, s. 95.

⁸⁴ Tam, s. 110.

Päťdesiat rokov nosil Páter Pio Ježišove rany a po celý ten čas ani jeden z mnohých vedcov a lekárov, ktorí ho vyšetrovali, nedokázali vysvetliť tajomstvo stigmat. A nik nebol schopný poprieť Božiu moc, ktorá pôsobila cez tohto pokorného kňaza, liečila duše i telá a privádzala ľudí späť k Pánovi. Páter Pio, chudobný mních z Pietrelciny, sa stal naozaj bohatým – nie však na peniaze, ale na lásku⁸⁵.

9. Život skrze smrť

Podľa odhadu tlačovej agentúry United Press Internacional v roku 1967 navštívilo pátra Pia asi jeden a pol milióna ľudí. Na Veľkonočnú nedeľu v roku 1968 sám Páter Pio dal sväté prijímanie vyše sedemsto ľuďom. Hovoril: „*Ked' zomriem, dobre sa okolo seba pozerajte, uvidíte ešte väčší chiasso (rozmach)!*“ V roku 1968 o ňom nakrútila spoločnosť BBC dokumentárny film⁸⁶. Jezuita otec Dominik Mondrone, jedna z kapacít svetovej revue Civiltá Cattolica, mal 23. septembra 1969, na prvé výročie smrti Pátra Pia, v San Giovanni Rotondo konferenciu o Pátrovi Piovi, a to za prítomnosti kardinála Guerriho z Ríma. Ku koncu zhodnotil a vyzdvihol osobnosť Pátra Pia⁸⁷.

Aj teraz už po smrti Pátra Pia sa v krypte v kláštore nachádza v priemere sedemdesiat listov denne len z anglofónnych krajín, zo Spojených štátov, Anglicka, Írska, Austrálie, Srí Lanky a z ďalších iných krajín. Pochmúrne proroci, ktorí predpovedali, že San Giovanni Rotondo sa stane príznačným mestom, sa veľmi mylili. V roku 1970 zavítali do San Giovanni Rotondo tri milióny návštevníkov, dva krát viac, ako odhadla UPO v roku 1967. V roku 1971 otvorili aj hotel Albergo Vittoria. Albergo Gaggiano bol otvorený necelé dva roky. Následne sa otvorili aj ďalšie hotely a penzióny pre pútnikov a to aj v blízkom okolí. Pribúdali aj obchody s náboženskými suvenírmi na jeho pamiatku⁸⁸.

V kostole a krypte je rovnako živo. Hoci tam stále vládne úctivé ticho, prislúchajúce svätému miestu, zaplavuje ho neutíchajúci prúd pútnikov. Ak si budete pri návšteve krypty pozorne všetko všímať, možno zbadáte trochu bokom knihu pre návštevníkov, ktorí sa môžu do nej podpísať. Krypta je miestnosť s rozmermi približne dvadsať krát tridsať metrov, umiestnená pod sankruáriom kostola. Od chvíle, keď otvorili kryptu, začal sa do nej valiť nekonečný prúd návštevníkov. Vracali sa navštíviť svojho pátra, hostiteľa a priateľa, ktorý hoci zomrel, „*je stále živý*“⁸⁹.

Páter Pio je tajomstvom, ktoré stále nie je úplne odhalené. Dokonca ani teraz, keď je pozdvihnutý na oltár, kanonizovaný vďaka úcte miliónov ľudí a úcte veľkého pápeža Jána Pavla II. Tento muž je tajomstvom, pretože vniesol „výnimočnosť“ do každodennej existencie, urobil ju normálnou, bok po boku nechal kráčať všednosť a výnimočné, nevysvetliteľné udalosti. Spolu s ním rázne vstúpila do každodenného života nadprirodzenosť a bariéra medzi zázrakom a životom bežných dní sa zrútila⁹⁰.

San Giovanni je priateľské mesto. Jeho obyvatelia sa nikam nenáhli a srdečne vítajú každého návštevníka. Každého pútnika prijímajú ako človeka patriaceho do ich mesta. Predpokladajú, že city každého návštevníka k pátrovi Piovi sú také hlboké ako ich vlastné. Pri celkovej návšteve v tejto lokalite je človek hlboko dojatý láskou k blížnemu a duchovnosťou, ktoré Páter Pio vytvoril medzi svojimi ľuďmi. Je cítiť teplo pri ich pozdravoch: „*Pac'e bene. Pokoj a všetko dobré*“⁹¹.

⁸⁵ Porov. E. D. Bertanzettiová, *Bohatý na lásku. Život pátra Pia*, Dobrá kniha, Trnava 2001, s. 56.

⁸⁶ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio – kapucín*, Serafín, Bratislava 1992, s.192-193.

⁸⁷ Porov. E. Macák, *Muž s ranami*, Don Bosco, Bratislava 2002, s. 46-47.

⁸⁸ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio – kapucín*, Serafín, Bratislava 1992, s.192-193.

⁸⁹ Tam, s.192-193.

⁹⁰ Porov. TOSATTI, M.: *Páter Pio. (Stretnutie s diablom. Nezverejnené svedectva)*, Don Bosco, Bratislava 2014, s. 9-10.

⁹¹ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio – kapucín*, Serafín, Bratislava 1992, s.192-193.

10. Duchovný odkaz Pátra Pia

Páter Pio bol obdarovaný mnohými milosťami a zároveň bolesťami. Väčšina katolíkov jednoducho nedokáže pochopiť a precítiť takú vieru, akú každý deň prežíval Páter Pio. Mnohí sa ho pýtali, ako by sa mali modliť, čo by mali robiť, aby sa ich náboženský život stal plnší a bohatší. Trpezlivo vysvetľoval všetkým, že k Bohu je možné sa dostať postupne a v etapách. V prvej fáze je najdôležitejšie dodržiavať Božie a cirkevné prikázania. Treba sa snažiť chodiť denne na svätú omšu a raz týždenne na svätú spoveď. Denne sa treba modliť svätý ruženec. Toto je základ, ktorý keď budú veriaci dodržiavať dlhšiu dobu, budú môcť prikročiť k skutočne kontemplatívnej modlitbe a meditáciám.

Mnohí sa ho pýtali, čo majú robiť, keď sa nevedia sústrediť na modlitbu a myseľ im blúdi. Tým Páter Pio odporúčal, aby sa nenechali znechutiť a našli si čas na návštevu kostola, aspoň na 30 minút denne (splnia všetci, ktorí denne chodia na svätú omšu). Pán Ježiš je šťastný, keď mu obetujeme svoj čas a prideme za ním, aj keď nie sme v stave prijať sväté prijímanie. Nemusíme sa modliť, keď nevládzeme, postačuje, keď budeme chcieť byť v Božej prítomnosti⁹².

V tejto súvislosti Páter Pio použil pekný didaktický príklad s kráľom a dvoranmi na kráľovom dvore. Mnohí dvorania, keď sa stretnú s kráľom, nevedia, čo majú kráľovi povedať, ako sa majú správať. Stisne im hrdlo, rozbúši sa im srdce a zmôžu sa často len na topornú poklonu, ktorá navyše v ich očiach vyzerá smiešne a nehodne. Dôležité ale nie je to, ako sa cítia, ale skutočnosť, že kráľ ich vidí a vníma, že sú jeho vernými dvoranmi, ktorí sa nachádzajú v jeho blízkosti. Keď bude kráľ chcieť, sám sa im prihovorí, a ak budú v kráľovej blízkosti často, je len otázkou času, kedy budú s kráľom môcť voľne komunikovať.

Páter Pio upozornil ešte aj na ďalšiu skutočnosť. Mnohí ľudia najmä na začiatku svojej duchovnej púte nevedia správne doceniť silu modlitby. Uvádza, že sa netreba báť, že hĺbka modlitby a kontemplácie prichádzajú postupne. Tak ako postupne posilňuje Boh svoju prítomnosť v ochotnej ľudskej duši, tak sa duša čistí a čím je duša čistejšia, tým lepšie sa dokáže modliť a dosahovať hlbšiu kontempláciu. Páter Pio sa modlil neustále, čo potvrdili všetci, ktorí žili v jeho blízkosti. Prízvukoval, že svätý ruženec patrí k najsilnejším zbraňam v boji proti diablu a démonom, kto sa ho modlí s láskou a často, výdatne naruša diablove plány. Vždy radil: „Zver sa do rúk Nebeskej Matky. Ona sa postará o tvoju dušu“⁹³.

Páter Pio hovoril: „Modlitba je najlepšia zbraň, akú máme. Je kľúčom, ktorý otvára Pánovo srdce. Musíme s Pánom hovoriť nielen ústami, ale i srdcom. A v niektorých chvíľach s ním musíme žiť len srdcom“⁹⁴. Treba nám hľadať iné sily. Veľkým posilnením, no najmä povzbudením vo viere, sú ľudia žiariaci láskou k Bohu a k blíznym, ktorí sa v našom pozemskom živote objavujú a vynímajú ako plamenné končiare. V ich tvárach a v ich životoch sa nám zrkadlí nový svet. Zrazu nás prenikne čosi z ich viery a lásky⁹⁵. Celý život tohto kapucína bol poznačený Kristovým krížom. Rany na jeho tele nám mali pripomenúť obrovskú veľkosť Kristovej lásky, ktorá je dnes mnohými tak veľmi odmietaná. Jeho život nás núti premýšľať nad naším vzťahom k Bohu Otcovi.

Moderná veda, ktorá v poslednej dobe zažíva veľký kvet, a ktorej dnešný človek niekedy až príliš dôveruje, sa pred životom tohto talianskeho rehoľníka so stigmami javí ako úplne bezmocná. Bezmocná preto, lebo tu stojí pred niečím, čo ju nekonečne presahuje. Môžeme povedať, že Boh ho povolal za proroka do našej modernej, od Boha čoraz viac

⁹² Porov. B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 71.

⁹³ B. Krasnovský, B. Michalka, *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021, s. 73.

⁹⁴ Porov. S. Tarsycjusz, *Blahoslavený Páter Pio*, Lúč, Bratislava 1999, s. 34.

⁹⁵ Porov. E. Macák, *Muž s ranami*, DON BOSCO, Bratislava 2002, s. 5.

odkláňajúcej sa doby⁹⁶. Páter Pio vrazil: „*Boh kresťanov je Bohom premien: keď mu odovzdáte svoju bolesť, získate pokoj, a keď mu dáte svoje zúfalstvo, dostanete nádej*“⁹⁷.

Svätci vidia, počujú, vnímajú Boha a všetko to, čo je v jeho sfére viery. Ak všetky katechézy sa točia okolo toho bodu – pravdy, keď štúdiom ľudí, racionálnosť, hoci aj najvznešenejšia, nemôže dospieť k vysvetleniu Boha. Rovnako ako nemôže dospieť k jeho popretiu. Aj tu sa skrýva dualizmus viera – rozum. Viera je slepá, absurdná, krátkozraká. Je na vrchole rozumu. Prichádza tam, kde rozum uviazne na plytčine. A svätí sú prostredníci, tvorcovia tejto kompatibility. Láska, a najmä láska mystikov v superlatívnej podobe, je „zlatá niť“, ktorá spája ľudské srdce so samotným Bohom“⁹⁸.

Tento človek, ktorý sa stretol s ukrižovaným Kristom, bol páter Pio, kapucínsky kňaz z horského mestečka San Giovanni Rotondo v južnom Taliansku. Príbeh jeho života nie je životopisným príbehom, je to životná skúsenosť. Už len vonkajšie znaky pátrovho života – jeho zázraky, jeho stigmy, jeho bilokácia (schopnosť byť v rovnakej chvíli na dvoch miestach), dar cudzích jazykov (vedel rozprávať rečami, ktoré sa nikdy neučil), schopnosť čítať z duší (poznal životné príbehy ľudí, ktorých nikdy nestretol), ničivé pracovné zaťaženie, keď za päťdesiat rokov nemal dovolenku, ani jediný voľný deň, všetky tieto javy boli návnadou, na ktorú Boží rybár chytal zatvrdnutých hriešnikov, a ktorou obracal na vieru najskeptickejších a najateistickejších kritikov Pátra Pia. Aj napriek tomu, že nikdy neopustil svoj kláštor v Taliansku. O svojej schopnosti bilokácie raz povedal: „*Môžem robiť tri veci súčasne: modliť sa, spovedať a chodiť po svete*“. Záznamy o týchto javoch sú veľmi ohromujúce, dajú sa overiť. Ak by sme sa venovali len týmto vonkajším úkazom, prehliadali by sme oveľa významnejší jav – prenikanie Božej milosti do duše tohto jednoduchého láskyplného kapucínskeho mnícha. Naplnení bázňou mu môžeme nazrieť do duše a počuť ho, ako si vylieva srdce pred Ježišom na kríži⁹⁹.

11. Päť pravidiel Pátra Pia pre dobrý život

Poukazujeme na päť bodov, o ktorých svätý Páter Pio veril, že by mali praktizovať všetci katolíci. Sú zostavené na základe rád, ktoré dal svojim duchovným deťom.

1. Týždenná spoveď – Spoveď je očistenie duše. Mali by ste ju absolvovať aspoň raz týždenne. Nechcem, aby sa duše zdržiavali spovede dlhšie ako týždeň. Aj v čistej a neobývanej miestnosti sa zhromažďuje prach. Po týždni sa vráť a uvidíš, že je potrebné opäť ho oprášiť.

2. Denné prijímanie – Je to pravda, že nie sme hodní takého daru, ako je prijať Ježiša. Považovať sa za nehodného je však normálne. Ale pristúpiť k Najsvätejšej sviatosti v stave smrteľného hriechu je veľmi vážne. Všetci sme nehodní, ale je to On, kto nás pozýva. Je to On, kto si to želá. Pokorme sa a prijímajme Ho s kajúcnyim srdcom plným lásky.

3. Spytovanie svedomia každý večer – Niekoľko kedy si povedal Pátrovi Piovi, že si myslí, že kontrola svedomia každý večer je zbytočná, pretože ľudia poznajú hriechy, ktorých sa dopúšťajú. Na to Páter Pio odpovedal: „To je veľká pravda. Ale každý skúsený obchodník na tomto svete nielenže celý deň sleduje, či pri každom predaji zarobil, alebo stratil zisk, ale večer si robí denné účtovníctvo, aby určil, čo má robiť zajtra. Z toho vyplýva, že je nevyhnutné každý večer dôsledne a čestne skúmať si svedomie“.

4. Denné čítanie Svätého písma – Páter Pio hovoril: „Mám zimomriavky, keď premýšľam o škodách, ktoré boli spôsobené dušiam, keď nečítali Sväté písmo. Duchovná sila, ktorá pochádza z čítania písma má takú moc, že nás vedie k zmene kurzu a k tomu, aby aj svetskí ľudia vstúpili na cestu dokonalosti“.

⁹⁶ Porov. D. Holubjak, *Sám sebe záhadou*, Post Scriptum, s. r. o., Bratislava 2022, s.14-15.

⁹⁷ Tam, s. 14-15.

⁹⁸ Porov. M. Stanzone, *Páter Pio a očistec*, Zachej.sk., Košice 2016, s. 20.

⁹⁹ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 9-10.

5. Modlitba aspoň dvakrát denne – Ak sa nedokážeš dobre modliť, neprestávaj konať svoju povinnosť. Ak ťa veľa vecí rozptyľuje, nenechaj sa odradiť. Rozhodni sa, ako dlho sa chceš modliť a nehýb sa z miesta, kým modlitbu nedokončíš. Prečo by si sa mal obávať, že sa nedokážeš modliť, tak ako by si chcel. Modlitba je spôsob, ako sa dostať k Bohu, samotná modlitba nie je cieľom. Modlitba sa zameriava na lásku k Bohu a k blížnemu. Milujte Boha z celej svojej duše, milujte blížneho ako seba samého. Toto je jediný spôsob, ako skutočne povedať, že si sa modlil¹⁰⁰.

Páter Pio si uvedomoval, že je iba nástrojom v Božích rukách, a že od Ducha Svätého dostáva moc a svetlo, aby mohol dávať dobré ponaučenia konkrétnym dušiam¹⁰¹. Človek, ktorý sa víťazne sám nad sebou skláňa nad ranami svojho nešťastného brata, predkladá Bohu najkrajšiu modlitbu, ktorú vytvára obeta, prežívaná a preukazovaná láska. Viem, že všetci trpíme. Odvahu. Dôvera v našu Matku je zárukou, že nám podá svoju ruku, aby nás všetkých potešila. V každom chorom je Ježiš, ktorý trpí. V každom chudobnom je Ježiš, ktorý zomiera. V každom chudobnom chorom je Ježiš, ktorý trpí a zomiera dvojnásobne. Odpovedáme na potreby bratov čoraz lepšie, ak chceme, aby Pán Boh požehnal nás i naše rodiny. Modlitba je najlepšia zbraň, akú máme. Je kľúčom, ktorý otvára Pánovo srdce. Musíš s Pánom hovoriť nielen ústami, ale i srdcom. A v niektorých chvíľach s ním musíš hovoriť len srdcom (z myšlienok blahoslaveného pátra Pia)¹⁰². Páter Pio raz napísal: „*Ustavične upieram zrak na východ a na noc, čo ma obklopuje, aby som mohol objaviť tú zázračnú hviezdu, ktorá priviedla našich otcov do jaskyne v Betleheme.*“ Páter Pio naozaj objavil a nasledoval hviezdu, čo ho doviedla k Spasiteľovi. Spasiteľom, ktorý má skutočne pre nás životne dôležitý význam, je naším Bohom a naším Všetkým¹⁰³. Spoznaním Pátra Pia, muža s ranami Krista, lepšie pochopíme slová svätého Pavla o doplnení Kristovho umučenia na tele, ktorým je Cirkev¹⁰⁴.

Záver

Naším zámerom bolo poukázať a priblížiť spoločné putovanie životom Pátra Pia. Oboznámenie sa s jeho prosbami, modlitbami, ktoré sú spojené s jeho menom. Spomenuli sme jeho poníženie, cítil sa ukrivdene, ale napriek tomu bol pevný vo viere, taktiež utrápený nad hriechnosťou ľudí, ale napriek tomu pevne veriaci a dúfajúci v Božie milosrdenstvo, sužovaný telesnými bolesťami a napriek tomu odovzdaný do Božej vôle bez odmietania. Hlavné v jeho živote bolo, že sa snažil hrdinsky milovať Boha a ľudí.

Páter Pio bol nesporne mimoriadnym svätcom, ktorého ohlas dosahuje neslýchané rozmery. V dejinách Cirkvi sa vyskytuje iba jeden kňaz so stigmami, a to práve Otec Pio. Pre tajomnú prítomnosť stigiem na jeho tele bol nazývaný „alter Christus“, druhý Kristus. Svätý páter Pio po celý život bojoval s ohromnou fyzickou i duchovnou bolesťou, ktorou trpel za nás všetkých. Preslávil sa svojimi stigmami, zázračnými uzdraveniami a hlbokou duchovnou múdrosťou. Ved' dodnes o ňom nie sú zverejnené všetky pramene, listy, svedectvá.

Bibliografia:

1. Bertanzettiová E. D., *Bohatý na lásku. Život pátra Pia*, Dobrá kniha, Trnava 2001. ISBN 80-7141-356-9.
2. Bertanzetti E. D., *Páter Pio*, Serafín, Bratislava 2004. ISBN 80-88944-81-3.

¹⁰⁰ Porov. <https://modlitba.sk/pat-pravidiel-patra-pia-pre-dobry-zivot/> (30.05.2024).

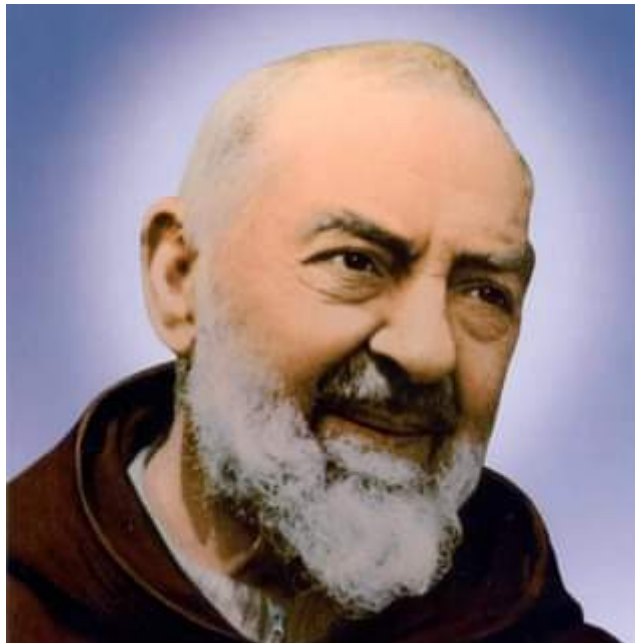
¹⁰¹ Porov. S. Tarsycjusz, *Blahoslavený Páter Pio*, Lúč, Bratislava 1999, s. 25-26.

¹⁰² Porov. S. Tarsycjusz, *Blahoslavený Páter Pio*, Lúč, Bratislava 1999, s. 3-5.

¹⁰³ Porov. J. A. Schug, *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992, s. 12.

¹⁰⁴ Tam, s. 187.

3. Bertanzetti E. D., *Slová nádeje Pátra Pia*, Zachej, Košice 2024. ISBN 978- 80-8211-744-1.
4. Holubjak D., *Sám sebe záhadou*, Post Scriptum, s. r. o., Bratislava 2022. ISBN 978-80-8218-035-3.
5. Krasnovský B., Michalka B., *Označený Bohom. Pater Pio z Pietrelciny*, Nadácia Slovakia Christiana, Bratislava 2021. ISBN 978-80-973849-1-3.
6. Macák E.: *Muž s ranami*, Don Bosco, Bratislava 2002. ISBN 80-88933-90-0.
7. Schug J. A., *Páter Pio*, Minor, Bratislava 2008. ISBN 978-80-969796-1-5.
8. Schug J. A., *Páter Pio – kapucín*, Serafin, Bratislava 1992. ISBN 80-88944-13-9.
9. Schug J. A., *Páter Pio kapucín*, Presto Press, Bratislava 1992. ISBN 80-85667-00-2.
10. Stanzione M., *Páter Pio a očistec*. Zache.sk., Košice 2016. ISBN 978-80-89866-02-1.
11. Tarsycjusz S., *Blahoslavený Páter Pio*. Lúč, Bratislava 1999. ISBN 80-7114-263-8.
12. Tosatti M., *Páter Pio. (Stretnutie s diablom. Nezverejnené svedectva)*, Don Bosco, 2014. ISBN 978-80-8074-268-3.
13. https://cs.wikipedia.org/wiki/Spr%C3%A1va_Spojen%C3%BDch_n%C3%A1rod%C5%AF_pro_pomoc_a_obnovu (30.05.2024).
14. https://en.wikipedia.org/wiki/Casa_Sollievo_della_Sofferenza (30.05.2024).
15. <https://modlitba.sk/pat-pravidiel-patra-pia-pre-dobry-zivot/> (30.05.2024).
16. <https://www.zivotopisysvatych.sk/pio-z-pietrelciny/> (30.05.2024).

Svätý Páter Pio z Pietrelciny (vlastné meno Francesco Forgione)